

There are no translations available.

**Аліфанова Лада Онука баби Яги,
або незвичайні канікули** *Повість*

Пролог

- Час наближається, але ми й досі не зібрали всі книги та не знайшли того, хто замкне коло, - промовив один з тих, хто зібрався у великій залі одного з замків десь у Європі.
- Спостереження здійснюються за кожним з потенційних хранителів та членів їх родин. Але ні що не вказує на причетність будь-кого з них до кола.
- Ви впевнені, що всі розрахунки були зроблені вірно? - звернувся перший до ще одного із присутніх.
- Все перевірялось декілька разів. Всі джерела вказують на одну дату. Помилка не можлива...

Глава 1

Яра стояла на пероні вокзалу з батьками та чекала потяг. Дівчинка позіхала, бо дуже рано прокинулася. Щоб сховатись від холодного ранкового повітря, вона міцніше притиснулася до батька, який обійняв її.

- Чому бабуся Мірна, як завжди, не може приїхати до нас?
- Після зникнення твого діда, деякі обставини не дозволяли нам приїжджати до неї. Зараз все змінилось.
- Але я там не з ким не знайома. Що я там буду робити увесь час?
- У чому я дійсно впевнений, що сумувати тобі там не доведеться.

Диктор залізничного вокзалу повідомила про прибуття потяга.

- Я не хочу туди їхати. Можна я залишусь дома? - Яра шукала спосіб відвернути неминуче.
- Якщо ти говориш «Не хочу» – це означає, що тобі там сподобається. Це вже перевірено,
- промовила матуся, піднявши одну з сумок.

Тато підхопив іншу сумку і у той же час потяг протягнув свої вагони повз них. Яра міцніше ухопилась за тата, намагаючись відтягнути час. Так вони дійшли до потрібного вагона. Після перевірки білетів, знайшли купе. Яра усілась біля вікна, відвернувшись від усього, та почала щось малювати пальцем по вікну. Тато сів поряд з донькою, обійняв її. Дівчинка ніяк не відреагувала на це, продовжуючи водити пальцем по вікну.

- Якщо тобі там не сподобається, я обов'язково приїду та заберу тебе.
- Проводжаючі, прошу покинути вагон, - у ту ж мить всі почули звертання провідника.

Яра знов міцно ухопилась за тата. Той піднявся, міцно обійняв обох своїх дівчаток.
- Як доберетеся до міста – зателефонуйте.

Яра не відчіплялась від нього навіть у тамбурі.

- Доню, один твій дзвінок і я одразу ж заберу тебе.

Тато вийшов з потяга та став навпроти вікна вагона, очікуючи коли потяг рушить з місця. Він простяг розкрити долоню уперед. Яра з матусею у відповідь приклали свої розкриті долоні до вікна, посылаючи зворотню силу у відповідь.

Час у дорозі пробіг непомітно. На пероні їх зустрічала бабуся Мірна.

- З приїздом, - вона обійняла онуку і у ту ж мить усе небо мов величезним віялом затулило та холод огорнув кожного. Це тривало декілька секунд та дівчинка помітила, якими поглядами подивились одна на одну бабуся та мама.

- Мабуть буде гроза, - промовила Яра.
- Мабуть буде, - відповіла бабуся, підхоплюючи одну з сумок.

Виявилося, що у неї дуже сучасна бабуся. Вона мала власний автомобіль та сама керувала їм. Дорогою до села, де мешкала бабуся, дівчинка роздивлялась місцевість. Дивовижні краєвиди заворожували. Вона нібито злилася з оточуючою природою та повернулася у реальний світ, коли вже вїхали у село. Виявилося, що бабусин дім знаходиться за межами села – у лісі. Він був розташований так, що легко можна було не помітити поворот та їхати далі по дорозі. Віти дерев навколо дороги до будинку утворювали тунель. Ярина цікавість збільшилась: «Що там далі?». Тунель поступово почав розширюватися та очікування дівчинки справдились. Дерев'яний дім виглядав так, мов виріс тут разом з усіма деревами і був невід'ємною частиною. Убери його і гармонія зникне. На порозі сидів великий рудий кіт. Бабуся підхопила його на руки.

- Привіт, Фуркоша. Знайомся - це Яра.

- А чому ти його так назвала? - спитала дівчинка, намагаючись погладити кота. Але той зробив помах хвостом та незадоволено відвернувся.

- Коли мені його подарували, він спочатку фирчав від страху, потім фирчав від задоволення, згодом йому щось не сподобалося і він знов фирчав.

Усередині дім виглядав не менш таємниче та загадково. Нібито все, як у всіх: стіл, стільці, крісла, шафи. Але всі меблі були мов з різних епох та якимось дивом поєднувались один з одним.

- Ходімо, я тобі твою кімнату покажу, - бабуся почала здійснювати по сходах.

Кімната, у якій їй доведеться мешкати, не відрізнялася від решти помешкань у домі. Старовинні меблі були й тут.

- Розкладай свої речі та спускайся. Я зараз чаю приготую.

Глава 2

Через день матуся повернулася додому і почалось нове незнайоме життя.

У ніч, перед матусиним від`їздом, їй наснився дивний сон. Начебто щось запригнуло на неї, поки вона спала. На дівчинці сидів Фуркоша і розповідав людською мовою про будинок. Коли розповідь закінчилась, кіт просто розчинився у повітрі. Від здивування Яра знов прокинулася, але зараз вже насправді. У кімнаті вона була сама. Ніяких котів теж. Дівчинка перевдягнулася та спустилася вниз. На столі стояв накритий рушником сніданок. Поруч лежала записка: «Яра, мене терміново викликали у справах. Буду до обіду. Залишаєшся за господиню. Цілую, бабуся». Яра з сумом зітхнула. Вона сподівалась після сніданку разом з бабусею сходити до лісу. Дівчинка сіла снідати і помітила kota на печі.

- Що, наглядаєш за мною? Слідкуєш, щоб я тут чого-небудь не накоїла? - звернулась вона до kota.

Той лише кліпнув очима та відвернув голову у бік.

Наприкінці сніданку Яра зачепила плетену тарілку з печивом і та впала на підлогу. Печиво вона збрала, а щоби прибрати крихти, схопила мітлу, яка стояла біля дверей комори. Тільки вона спромоглася зробити один помах, як мітла висмикнулася з її рук та здійнялася угору. У цей момент кіт голосно фиркнув. Яра спочатку подивилась на kota, а потім на мітлу, яка все ще знаходилася у повітрі під стелею.

- Це що за фокус? А ну, йди сюди, - звернулась дівчина до мітли, як до живої істоти.

Та у відповідь зробила заперечний помах.

- Ти що, глузувати з мене вирішила? - Яра поставила стілець, щоб легше було дотягнутися до мітли. Тільки вона зробила спробу ухопитися за дерев'яну палицю, як та різко зрушила з міста. Дівчинка не втримала рівновагу та впала. Кіт знов фиркнув.

- Замість того, щоб сидіти та фиркати, краще б допоміг, - дівчинка піднялася та

подивилась на мітлу, яка висіла у повітрі з іншого боку стола та дивилася на Яру. Якщо взагалі таке можна було подумати про мітлу. Яра почала повільно пересуватися у бік мітли. Та, начебто, не намагалася втекти, але в останню мить різко здійнялася до стелі, залетіла дівчинці за спину та ляснула її нижче пояса.

- Ах, ти! - Яра знов намагалась спіймати нахабну мітлу, але та знов вивернулася та вдруге боляче ляснула. Мітла почала наносити ляпасаи безперервно. Отже, дівчинці довелося тікати.
- Як можна було додуматися поважною мітлою підлогу підмітати, - роздався чийсь голос.
- А що ще їй можна робити? - відповіла Яра, одночасно намагаючись втекти від мітли.
- На цій мітлі не тільки твоя бабуся літає. На ній твоя прабабуся, пра-прабабуся і ще багато пра-пра-прабабусь літали, - знов пролунав голос.

Дівчинка, яка й досі тікала від мітли, зупинилась. Мітла, яка летіла позаду, наштовхнулася на втіачку і також зупинилась. Тільки зараз Яра зрозуміла, що вдома ще хтось є. Вона огледіла кімнату. Кіт сидів та вилузував свою лапу, а потім витирив вухо. Мітла висіла у повітрі поруч з дівчинкою, палицею вгору, і начебто теж дивилась на кота. Дівчинка огледіла кімнату. Окрім неї, кота та нахабної мітли нікого не було. Вона пильно вдивлялась у кота, який продовжував мити вуха.

- Стривай, ти що, розмовляти можеш? - промайнула здогадка.
- Ну, звісно, можу.

Мітла скористалася моментом і легесенько вдарила Яру по голові. Але дівчинка відмахнулася від неї, як від настирливої мухи.

- То виходить моя бабуся Відьма! - нове відкриття охопило дівчинку.
- Баба Яга, - виправив кіт.
- Звісно! На цій мітлі літати можна! - Яра зацікавлено подивилась на мітлу. Та одразу ж перелетіла на інший бік стола. Дівчинка кинулася до мітли і тепер не вона була втіачкою, а мітла тікала від неї. Врешті решт Яра піймала мітлу та намагалася сісти на палицю, але мітла весь час робила спроби вирватися і вдалося стрибнути на неї тільки, як на скейтборд. Мітла зробила коло по кімнаті та полетіла до виходу з дому. Двері, якимось чудом, самі по собі відчинилися і мітла разом з Ярою понеслася у ліс.

Глава 3

Перегони по лісу на мітлі - більш захоплююче дійство, ніж подібна гра на комп'ютері. Треба було тримати рівновагу та одночасно увертатись від несподівано виникаючих на шляху гілок. Через деякий час Яра втомилася та не знала, як зупинити мітлу. Тож, не втримавши рівновагу при зіткненні з черговою ялинковою гілкою, полетіла вниз. Приземлення не було таким болючим, як очікувалося. Бо впала вона на щось не дуже м'яке, але й не таке тверде, як камінь або ґрунт. Яра лежала на якомусь пагорбі. Дихання збилося і вона намагалася прийти до тями, як почула глухий звук, який йшов десь з під неї.

- Може, нарешті, злізеш з мене?

«Ну й хто на цей раз мене здивує? Може, і трава розмовляє? Тут взагалі хто-небудь мовчить?».

Вона почала повільно підійматися з пагорба. Той два рази видав звуки на кшталт «Ой» та «У-у». Вже сидючи, дівчинка з острахом повернулась, щоб побачити на що ж вона впала. Перед нею лежав хлопчисько з сірими, як сталь очима. Побачивши Яру, він почав голосно сміятися, тримаючись руками за живіт.

- Ти чого? - обурено спитала вона.

- Дощ на мене падав, ялинкові шишки падали. Але щоб дівчата!? Ти хоч би дивилась куди летиш.

- Пробачте, але треба й самому дивитися по сторонах.

Хлопець сів і угледів мітлу, яка висіла у повітрі позаду Яри.

- Отже, на мітлі літаєш?

Дівчинка обернулась, прижала мітлу до землі та подивилась на хлопця.

- Ні, я просто по лісу ходила.
- З мітлою?
- А що, не можна?

Ну так, зараз усі з мітлами до лісу ходять. Ти де прибирати зібралася? - оглянувся той по сторонах.

- Що? Прибирати? Навіщо? - мітла, почувши ці слова, зробила спробу вирватися. Але Яра її міцно тримала.
- Ну, я гадав мітли зазвичай для прибирання використовують.
- Слухай, а чого ти тут розсівся? - Ярі нічого було відповісти, тож вона зробила спробу збити хлопця з пантелику. Аж тут Яра почула:
- Чаклунські мітли не тільки для польотів призначені.
- А ти звідки знаєш?
- Та це всім відомо, що мітли створені для прибирання.

Мітла зараз була дуже спокійна. Ніби то це не вона ще зовсім недавно неслася скрізь ліс.

- Я про те, що мітли мають інше призначення.

Хлопець подивився на неї так, мов вона була не зовсім сповна розуму.

- Я цього не говорив.

Тут вже Яра подивилася на нього здивовано.

- Слухай, мені додому треба. Ти можеш мене з лісу вивести?
- Не можу – я ногу вивихнув. До речі, тебе як звати? Мене – Ден. Денис повністю.
- Яра. Дай подивлюсь на твою ногу.

Ден вказав на голеностоп. Там вже був набряк.

- Треба тканиною перетягнути.

Яра подивилась на одяг хлопця. На ньому була майка та клітчаста сорочка.

- Зніми майку, а я подивлюсь що тут росте.

Знайти листя лопуха у лісі – це один процент із ста. Зазвичай ця рослина у такій місцевості не росте. Вона йшла в напрямку невеликої гори, біля якої вони знаходилися. «Йди вправо до самого великого каменю». Яра обернулась. Ден навіть не дивився у її бік. Потім погледіла вправо – там знаходилося скупчення каменів. Біля найбільшого ріс лопух. Дівчина зірвала два молодих листка. Їй було цікаво – чий голос вона чує, але краще спитати про це у бабусі.

Повернувшись до Дена, вона побачила, що той вже сидить з майкою у руках.

- Спробуй розірвати навпіл.

Той розірвав майку по швах.

- А зараз ще навпіл, але не доходить до кінця.

Отримавши те, ще їй потрібно, Яра пом'яла листя руками та наклала їх на набряк. Потім туго обмотала стрічкою з розірваної майки.

- Як ми будемо з лісу вибиратися?

- А що, на твоїй мітлі не можна?

- Я серйозно.

- Я вже діда погукав. Будемо тут на нього чекати.

- Коли ти встиг? Я не чула, як ти когось звав. Він що, десь поруч?

- В мене інший спосіб зв'язуватися з дідом.

- А, в тебе телефон мабуть є?

- Ні, але нам краще нікуди не пересуватися.

Утворилася невеличка пауза.

- А що це за скеля? - спитала Яра, щоб перервати мовчання.

- Гора Грекіт. Вважають, що вона утворилась тут під час тектонічних зсувів у минулому.

- Та я бачу ти тут не один. Можна було й не поспішати.

Яра повернула голову на голос та побачила чоловіка на вигляд років п'ятдесяти. Він з'явився так тихо й не помітно. Від нього йшла хвиля сили та тепла. «Як від тата» - подумала Яра і зрозуміла, що сумує.

- Тобі щастить. Мені у твоєму віці мавки у лісі не зустрічались, - з посмішкою промовив дід. - Як прекрасну лісову мавку звать?

- Яра, вона онука Мірни.

- Я тобі цього не говорила...

- Ну, це й так очевидно – ти на неї схожа.

- Я бачу, твоєю ногою знавець лікарських справ займався. Але все ж доведеться тебе, як маленького на спині нести, - дід лихо підхопив Дена на спину і почав йти. Яра йшла поруч.

- Мітлу у лісі залишиш? - з посмішкою спитав Ден.

Вона вже встигла забути про те, як потрапила у ліс. Тільки простягнула руку в напрямку мітли, як та одразу ж здійнялася і підлетіла до Яри. Дівчинка не помітила, що це також бачив Ден, який, сидячи на спині діда, продовжував з посмішкою спостерігати за Ярою.

Глава 4

На щастя Яри, поки вони йшли вулицями села, їм не зустрілась жодна людина. Але це тривало не довго. Після ще одного повороту, вона побачила дітлахів біля одного з будинків. Саме туди вони й прямували.

- Ден, де ти був? Що трапилось? Ми тебе повсюди шукали, - почулося одразу з різних боків.

Яра у цю мить намагалася сховатися за спиною діда Дена, щоб ніхто її не уледів. Але ж ні, це, напевно, був не той день, коли все на твоєму боці.

- А це ще хто? - почувся чийсь дівчачий голос.

Всі погляди зараз були спрямовані на неї. Нажаль, плащ-невидимку у бабусі Мірни вона знайти не встигла. Тікати було вже пізно.

- Знайомтесь, це – Яра, - сказав Ден, а його дід трохи посунувся так, що її можна було розгледіти. Але мітлу вона намагалася тримати за спиною діда.

- Ми тебе раніше не бачили. Ти до кого приїхала? Ти коли встиг з нею познайомитись? - посипались запитання.

- Це мої друзі: Гор, Геля, Василь, Петро, Сашко, Дарина, - представив всіх по черзі Ден, врятувавши цим Яру.

- Яру треба до дому провести, - звернувся до усіх дід.

- А вона що, не знає де мешкає? - спитала дівчинка з волоссям мишачого кольору, яку звали Геля. Від неї йшла хвиля неприязні.

- Знає, - замість Яри відповів дід. - Але супровід їй не завадить. Гор, проведеш Яру до будинку Мірни Василівни.

Зацікавленні погляди знов перетнулися на Ярі. Щоб скоріше вибратися з незручного становища, вона звернулася до хлопця, якого звали Гор.

- Ну, де я там мешкаю? Показуй. Приємно було познайомитись, - звернулася вона до всіх.
- До побачення, - Яра рішуче вирушила, як вона гадала, у вірному напрямку.
- Взагалі, тітка Мірна у іншому боці села мешкає, - почувся голос Гора.

Яра змінила напрямок. Гор мовчки приєднався до неї, рукою відсалютувавши всім. Яра спиною відчувала погляди тих, хто залишився.

- Ти звідки приїхала?
- З Києва?
- А у Києві всі у хатніх капцях по вулицях ходять?
- Що?! - Яра зупинилась, щоб поглянути на свої ноги. Вона дійсно була взута у капці, які були зроблені у вигляді балеток, тому і не злетіли з ніг. - Ні, - відповіла Яра та пішла далі.
- А мітлу навіщо з собою тягаєш?
- А щоб надокучливих хлопців відганяти.
- І багато таких зустріла? - не здавався Гор.
- Поки що двох. Гор - це твоє справжнє ім'я? - Яра вирішила змінити тему розмови.
- Справжнє. Батьки назвали мене Ігор, але Ігор чомусь перетворилося у Гора. Друзі інколи звать мене Горинич, - з-за чергового повороту вже проглядався дім бабусі Мірни. Вже біля хвіртки Гор спитав:
- Ми завтра всі йдемо на річку. Підеш з нами?
- Я плавати не вмію.
- Нічого, навчимо. Отже, о дев'ятій завтра будь готова. Бувай, - Гор розвернувся та побіг у зворотному напрямку.

Вже відкриваючи хвіртку, Яра побачила, що на порозі сидить Фуркоша. «Хоча б бабуся ще не повернулася», - промайнуло у голові Яри.

- Нарешті, повернулися, - звернувся до обох кіт. - Ну що, наліталися? - Мітла при цих словах вивернулася з рук та злегка лягнула Фуркошу.
- Попрошу ввічливіше, - образився той.

Двері самі по собі відкрилися. Спочатку залетіла мітла, потім зайшов Кіт, а вже останньою – Яра. Надія, що бабусі нема дома, зникла, як тільки Яра перетнула поріг. Аромат борщу вітав по всій хаті. Мітла вже стояла там, звідки її схопили зранку. Яра підійшла до мітли. Ласкаво провела рукою по палиці.

- Пробач, - звернулася вона до несподіваної супутниці її ранкових пригод.
- І ти мене, - якимось чином Яра зрозуміла відповідь мітли, хоч та не промовила а ні слова.

Яра пройшла до кухні. Фуркоша вже сидів тут на одному з стільців. На кроки онуки, бабуся обернулася. Посмішка з'явилася на її обличчі.

- Помий руки та причешись. Обідати будемо.

Вже помивши руки у ванній кімнаті, Яра підняла голову і побачила своє відображення у дзеркалі. З дзеркала на неї дивилася дівчинка з дивною зачіскою. Хоч зранку вона заплела косу, але під час перегонів через ліс, зустрічні віти повисмикували волосся. Маленькі гілки та листя застрягли та сторчали з різних боків. Спочатку такий вигляд розвеселив Яру. Але потім вона зрозуміла, що саме такою її побачили всі і тоді їй стало ні до сміху. Привівши зачіску до ладу, Яра повернулася до кухні. До аромату борщу додався запах свіжоспечених пампушок з часником.

- Як смачно пахне! Приємного апетиту, - побажала бабусі Яра.

- Приємного апетиту, - відповіла вона разом з котом.

Яра погледіла у бік Фуркоши. Перед ним стояло миска повна або сметани, або сливок.

- Кіт, який розмовляє – це добре. Скучати не доведеться. Які ще несподіванки мене чекають? Може в тебе і летючий килим є? - спитала Яра, поки їла.

- Може є, - спокійно відповіла бабуся.

Яра знов погледіла на Фуркошу. Той вже все з'їв і злизував залишки їжі навколо рота.

- А може я щойно спустилася з другого поверху? І все мені наснилося? - раптом спитала дівчинка, пильно вдивляючись у бабусині очі.

- Ні, - спокійно відповіла бабуся.

- І Фуркоша розмовляє, як людина, твоя мітла може літати, а я йшла по селу у домашніх капцях?

- Так.

- Але таке можливо тільки у казках, а ми існуємо у реальному Світі.

- А хто сказав, що твій «реальний Світ» саме такий, як його бачать більшість оточуючих?

- Підожди, таке враження, що всередині мене зараз щось вибухне, - Яра обхопила голову руками.

Бабуся сіла поруч з онукою та обійняла її. Тепла хвиля розлилася по тілу дівчинки.

Мільйони електричних імпульсів стукали по шкірі.

- Твій Світ зараз перевернувся, але ти з дитинства знала про це.

- А ти хто?

- Різні люди звать мене по-різному. Деякі вважають мене чаклункою, інші кличуть мене

Бабаю-Ягою, для когось я – Хранитель.

- Хранитель чого? - безліч електричних молоточків ще стукало по шкірі, але відчуття, що зараз вибухне, пройшло.

- Хранителі існують різного рівня. Наприклад, картина – це ключ від виміру у якому побував автор. Колекціонери збирають та зберігають ключі від цих вимірів. Вміючи, можна скористатись цим. Бабуся продовжувала щось розповідати, але Яра нібито і чула її та дрімала одночасно.

Глава 5

Наступного ранку Яра встала раніше. Бабуся вже приготувала їй кошик з їжею. Фуркоша теж десь подівся. Без чверті на дев'яту вона почула, що її хтось гукає. Це були Гор з Гелькою, які чекали за невеличким парканом. Поруч з кожним стояв велосипед. Її велосипед чекав на веранді. «Літо обіцяє бути чудовим!». Ніщо не було в змозі зіпсувати гарний настрій. Так вона, принаймні, думала у цю мить.

На березі річки вже зібралися інші діти, серед яких були й незнайомі їй. Познайомившись з усіма, Яра помітила, що Дена нема.

- Дена зараз дід привезе. Йому ще не можна навантажувати ногу, - промовив Гор, помітивши Ярин погляд.

Одразу після цих слів, неподалік зупинився автомобіль з якого вивабрався Ден та за допомогою двох милиць прямував до них. Слідом йшов його дід з сумкою.

- О, ти тепер одноногий Ден! – вигукнув хтось з дітлахів.

- Ні, я Триногий Ден. Ось що можуть мої додаткові ноги! - Ден почав робити милицями вправи мов справжній азійський воїн. - Ну, хто проте мене?

- Та годі тобі. Всі у воду! Хто перший! - Петро на бігу знімав з себе одяг та першим опинився у річці.

Як по команді, всі почали робити теж саме та з розбігу кидатися у воду. Останньою повільно увійшла у річку Яра, яку одразу ж оббризкали водою. Через мить вона вже стояла вся мокра. Вже не було ясно хто де, кожен намагався когось обприскати. Пару разів всі виходили, щоб зігрітися. Втретє вирішили грати у вибивного на міліні. Коли Яра в черговий раз намагалася увернутись від м'яча, вона впала у річку. Під водою дівчинка відчула, що її миттєво кудись засмокує. У той же час вона висіла у повітрі, а неподалік унизу був аеродром. Безліч літальних апаратів та купа людей знаходилась на ньому. «Де я? Що відбувається?». Всі літаки були яскраво-зеленого кольору. Навіть на відстані було чітко видно, що літаки зроблені з пластичного матеріалу. Всі літальні машини не мали гострих кутів, їх лінії біли закруглені. І тут Яра зрозуміла, що люди були не зовсім люди, а змії. Скоріш зміє-люди. Їх обличчя поєднувало у собі і людську, і зміїну сутність. Це відкриття так налякало Яру, що її знов почало кудись тягнути. Тепер вона знаходилась у невідомому приміщенні разом з двома постатями. Один з них був драконідом, обличчя другого не було видно. На ньому був довгий чорний плащ і стояв спиною до неї. Капюшон плаща ховав голову, але руки, які виднілися з-під рукавів, належали людині.

- Ми можемо не встигнути, і тоді доведеться чекати ще багато років, а мабуть сторіччя, - промовив драконід. Він вимовляв слова з шипінням.
- На цей раз перевага на нашому боці... - недоговорив другий і почав повертатись. Обидва мов відчули, що не одні у кімнаті. Яру знов потягнула невідома сила. Вона знов була у воді. Хтось міцно тримав її за руку та тягнув до поверхні. Ще декілька рук підхопили та, не пам'ятаючи як, вона допленталася до берега. Вже сидячи на березі, вкрита рушником, Яра тремтіла усім тілом. Але не від холоду. Жах від побаченого заповнив решту свідомості. «Ну, ти нас й налякала! Ти так довго була у воді! Як би Ден не помітив, що тебе нема...» - доносилося звідсіля, пробиваючись до свідомості, мов скрізь стіну.
- Зі мною все гаразд. Я трохи перепочину на березі, - зараз Яра хотіла, щоб її залишили у спокою.

Всі потроху заспокоїлись та знов пішли купатися. З нею залишився тільки Ден.

- Може я сходжу з розуму? - спитала Яра саму себе.
- Ні. Але коли знов будеш стрибати в інший вимір, візьми мене з собою. Я цього не вмію.

Яра повернула голову та подивилась йому в очі, намагаючись зрозуміти - чи він серйозно це говорить.

- Це все реально? Це все існує?
- Таке ж реально, як і твоя летюча мітла. Що ти побачила?
- Зміє-людей.
- Зміє-людей чи Драконідів?

Яра вже не тремтіла, але її почало нудити. Вона намагалась упорядкувати побачене і прилаштувати до звичайної уяви існуючого.

- Я гадаю, що і тих, і тих. Ти також їх бачив?

- Так. Мені їх дід показував.

- А інші теж бачать?

- Більшість - ні. Але краще розпитай свою бабусю, або батьків.

- Що? Батьки теж знають про їх існування! Але чому мені ніхто про це не розповідав?

- Тобі ж розповіли, що у давнину дракони жили поруч з людиною, а зараз існують у паралельних світах.

- Так, але я гадала це все за для того, щоб я не засмучувалась після читання казок.

В цю мить всі діти вибігли на берег.

- Ну, ти як? - спитав Гор.

- Все ОК, - відповіла Яра.

- Треба її плавати навчити – мало що може статися... - промовив Сашко.

Всі почали збиратися додому. Приїхав дід Дена та запропонував підвезти Яру. Та була не проти, але за неї відповіли діти.

- Ми її проведемо.

Тож Дена повіз до дому дід. Ватага дітлахів посідала на свої велосипеди та рушила вулицями села.

Вдома її вже чекала бабуся.

- Мий руки. Стіл вже накрито. Після річки завжди апетит прокидається.

Глава 6

Вже сидячи за столом і колупаючи ложкою у їжі, Яра спитала:

- Хто такі драконіди та зміє-люди?

- Одні з існуючих розумних рас у Всесвіті, - спокійно відповіла бабуся, продовжуючи їсти.

- А що вони роблять на нашій планеті?

- Колись давно декілька могутніх рас прийшли на нашу планету, щоб допомогти у створенні великого задуму. Але потім у них плани змінилися.

- Якого задуму?

- Якщо ти пам'ятаєш, наша планета знаходиться на окраїні одного з рукавів нашої галактики. Окрім того, галактика Чумацький шлях розташована на перетині багатьох шляхів Всесвіту. У часи Великої Міжгалактичної Війни виник план – створити Живу Бібліотеку. На нашій планеті зібрили багато рослин та тварин, існуючих у Всесвіті. Кожна раса займалася своїм куточком. Водні раси заповнювали водний простір, кожна з наземних рас займалася своїм простором на суші. У Всесвіті є планети, на яких завжди панує зима. Кригою та льодом вкрита вся поверхня цих земель. У нас також є подібні частини суходолу. Для того, щоб все поєднувалося між собою та могло співіснувати, знадобилося багато часу. У дванадцяти спіралях ДНК людини також закодовано безліч інформації. За обоюдною згодою представники інших рас Всесвіту мали можливість отримати доступ до живих книг, збережених на Землі. Але деякі з учасників цього проекту побачили, яка безцінна «перлина» утворилася. Їм закортіло бути одноосібними власниками цієї «коштовності» та на власний розсуд розпоряджатися збереженими знаннями. Розпочалася вже війна за право панувати на Землі. Раса Драконідів, зміє-людей, або рептилоїди та Дракони...

- Дракони!?

- ... також приймали участь у ній. Тобі ж відомі казки, легенди про добрих та злих драконів. Вони створені на реальних подіях так, щоб донести історію скрізь покоління. Ті з них, які билися на боці людей, вирішили відступити...

- Чому?

- Тому, що протилежна сторона здатна була піти на знищення усього у разі програшу. Тож наші прихильники покинули планету. Хоч невелика кількість залишилася. Одна сторона почала готувати план повернення на Землю, інша сторона почала проводити селекцію серед людей. Винищувати носіїв знання та сприяти тим, для кого життя немає цінності. Окрім того вони знайшли джерело безкоштовної енергії – людські емоції.

- Це як?

- Наприклад, коли багато людей збираються на стадіоні, щоб спостерігати за спортивними змаганнями, вони обурюються, засмучуються, радіють перемозі. У цей час енергії емоцій розподіляються у резервуари. Люди могли б спрямувати їх на здійснення мрій, на зцілення хворого. Навіть зупинити армію ворогів.

- Але ж існують такі, як ти. Хіба ти не можеш скерувати цю енергію у потрібне місце?

- Існує космічний закон Свободи Вибору. Сили Світа можуть використовувати лише цілеспрямовану енергію людини.

- А як же рептилоїди?

- Вони використовують її для поживи. До того ж, люди, не знаючи, як керувати та спрямовувати свою енергію, віддають добровільно. Отже Закон не порушено.

- Чому ви не боретесь? Чому не розповідаєте всім про це?

- Знання ніхто не приховує, але людина повинна сама зробити вибір та розпочати пошук втраченого. Наше військо сліпе та спить. Тому ми обрали шлях Хранителів, щоб зберегти

усе та допомогти людству прокинутись. Коли люди почнуть прокидатись, тоді ні ким буде керувати. Загарбники підуть самі.

- А чому ти раніш мені про це не розповідала?

- Ти мене про це не питала та й час був не той.

- А зараз той час?

- Зараз ти опинилась у вихорі подій. Але пам'ятай, намагайся завжди бути у центрі «урагану». Там завжди спокій, а по краях – небезпечно.

У Яри виникло багато запитань до бабусі, але вони почекають.

* * *

І кімната, і всі, хто в ній знаходилися, були у величезній прозорій кулі. Дехто спостерігав за подіями.

Світло було повсюди. Його джерело не можливо було визначити. Небо, якщо цей простір можна було так назвати, містило безліч кольорів та відтінків. Межі між відтінками не існувало. Вони проникали один в одного та утворювали нові кольори. Внизу знаходилися Хмари. Це не були звичайні земні хмари, в них відчувалось Життя. Ця Велич вміщувала Потік та Рух, Могутність та Освідомлення, і ... Гру. З тієї Величі вверх тягнулися дві велетенські постаті у сіро-блакитних плащах з капюшонами, глибоко насунутих на обличчя. Кожен тримав довжелезний тонкий посох, який на третину височів над фігурами. Плащ злегка робив обрис стану Постатей, розширювався до низу, зливаючись з клубами хмарної маси. Велетні, стоячи один навпроти одного, спрямували свої погляди на те, що знаходилася посеред них. Величезна прозора куля висіла на тонкій блискучій ниті. Декілька прозорих сфер меншого кольору знаходилися усередині більшої кулі. В одній з куль літня жінка розмовляла з дівчинкою.

Не дивлячись на те, що кожна з Постатей стояла окремо, одвічний Рух, з якого вони здійсались, говорив про єдине Джерело, про не роз'єднаність Пари. Що Силу вони черпають один в одному теж. Саме у зоні перетину умовних граней знаходилися ті, хто привернув їхню увагу. Закон Свободи Вибору не дозволяв їм втручатися безпосередньо. Вони могли лише різними способами схилити на свій бік кожного з народжених у пограничній зоні. Кожен був наготові дістати свої козири з рукавів та ввести у Гру

нових персонажів. Але навіть ці Велетні не могли передбачити результат, отже кінець не був цікавим для них. Вони мов діти були захоплені самою Грою.

Хто були ці Постаті-Сили, що прийшли у цей Всесвіт, або два Начала, існуючих у ньому з моменту створення? Зрозуміти це вдавалося не багатьом.

Глава 7

Новий день розпочався, як і зазвичай. Коли Яра прокинулася, бабусі вже не було вдома. На столі її чекав смачний сніданок. Вже наприкінці сніданку дівчинка звернула увагу на самотню мітлу біля стіни.

- А не сумно тобі стояти цілодобово? - при цих словах мітла почала нетерпляче підстрибувати по підлозі. - Може покатаємось?

- Не раджу, - з печі промовив Фуркоша.

Мітла у мить підлетіла до кота та почала робити погрозливі рухи у його бік. А Яра угледіла те, чого раніш не помічала. Мітла весь цей час стояла біля дверей, які вона не розгледіла раніш. Вона поклала виделку на стіл та підійшла до дверей. Як тільки вона поклала свою руку на ручку дверей, почувла:

- Не раджу.

- Ти вже казав це, - Яра рішуче відкрила двері.

Як тільки вона перетнула поріг невідомої кімнати, виникло відчуття, що всі речі ненач пильно подивились на неї. Але це відчуття зникло так само раптово, як і з'явилося. Кімната виявилася просторою коморою. Багато полиць тягнулися вдовж стін. Яра повільно просувалась, вдивляючись у речі.

Вона навмання взяла книгу та сіла в крісло наприкінці комори. Як тільки Яра торкнулася крісла, у кімнаті стало світліше. У книжці розповідалося про різні Світи та способи їх проходження. Фуркоша стрибнув на підлокітник крісла.

- Гарний вибір. Світ Казкарів. Я можу багато казок тобі розповісти. - У цю мить увагу дівчинки привернула велика скриня на самій нижній полиці. - Краще б ти її не чіпала.
- А то що?
- Слухай, мені подобається моє спокійне життя. Ти можеш коли захочеш кататися на мітлі. Обіцяю, бабуся про це не дізнається.

Мітла, яка також знаходилася у коморі, почала радісно стрибати.

- А то від нудьги вона мені поспати не дає.

Але Яра мов не чула нічого. Вона була захоплена скринєю. У неї був незвичайний замок у вигляді птаха, зробленого з витого металевого дроту. Як вона не намагалася, скриня не відчинялася. Задумливо Яра пошкрябала нігтем по спинці птаха. Металеві дроти почали рухатись і скриня відчинилася. На дні скрині лежало щось велике, загорнуте у тканину. Воно було важке.

- Таку книжку треба для самозахисту носити у сумці. Або щоб м'язи зміцнити, - промовила Яра.

Але коли вона розгорнула тканину, книга виявилася великим каменем прямокутної форми. Його товщина складала приблизно чотири сантиметра. На кожній стороні камінь мав незрозумілі знаки, які склалися у загадкове письмо. Знаки були навіть на бічних сторонах.

- Що це таке? - запитала Яра, проводячи пальцем по письменах.
- Поклади назад до скрині та зробимо вигляд, що ти сюди ніколи не заходила.
- Тут замало світла, треба його винести назовні.
- Ні, - почувла Яра, але було вже запізно.

Як тільки вона перетнула поріг комори в ту ж мить - зникла.

* * *

У цей же час, в одній із кімнат стародавнього замку, на мапі з'явився та зник зелений вогник. З камер спостереження надійшли оброблені данні до певного адресу у комп'ютері.

- Надішліть далі за цими координатами. Книга повинна бути в мене. Свідків знищити.

Те, що вона знаходиться у печері, Яра зрозуміла одразу. Посеред печери стояв великий кам'яний стіл. Безліч шаф були розташовані не вздовж стін, а тягнулися мов промені до столу.

- Таємна бібліотека! - у захваті вигукнула Яра.

Звуки її голосу відлунили від стін та хвилиною увійшла у кам'яну постать біля однієї з шаф. Вона нагадувала величезний сталагміт.

- Х-м-м-м, - зворотно видихнула кам'яна фігура.

Від переляку Яра стисла камінь у руках, заплющила очі, а коли відкрила - вона знов стояла у бабусиній кімнаті. Вона стрімголов кинулася у комору, загорнула у тканину кам'яну книгу та закрила кришку. Замкові дроти почали рух і птах замкнув замок. Повернувши скриню на полицю, Яра щільно затулила двері комори. Притулившись спиною до дверей, вона повільно з'їхала до долу. Декілька хвилин посиділа та кинулася до виходу з дому. Біля дверей її вже чекали Фуркоша та мітла. Обидва перегородили шлях.

- Куди зібралася? Краще залишися вдома, а то невідомо куди тебе ще занесе та й бабуся вже до дому їде.

Кіт стояв перед дверима, а мітла висіла над ним поперек виходу.

- А ну, геть з дороги!

- Ти ж не поб'єш поважного kota та раритетну мітлу, яка вже не одне сторіччя вірою та правдою служить твоїй родині?

- Ще як поб'ю. Геть! - Яра промовила це тихо, але вигляд в неї був такий, що і мітла, і кіт посторонилися.

На велосипеді вона швидко доїхала до потрібного будинку. Почувся гавкіт великого пса, але цим її зараз не налякати. Двері воріт відчинив Ден.

- Ти просив, щоб я тебе при нагоді з собою взяла. Ну, так зараз твоє бажання може здійснитися, - без всякого вступу звернулася до хлопця Яра.

- Може хоч у двір зайдеш? Ми прямо звідси переноситися будемо? - Ден рукою запросив дівчинку увійти. Біля нього стояв величезний пес, схожий на ведмедя. Він лизнув Ярі долоню.

- Свої, - промовив до пса Ден, вказуючи на Яру. - До драконідів зібралась?

- Ні. У підземелля або печеру. Це якась таємна бібліотека, або сховище. Там дуже лячно, але я хочу спробувати там дещо знайти.
- Далеко зібрались? - біля літнього будинку стояв дід Дена.
- Яра мене до себе запрошує, - хлопець, трохи шкутильгаючи, попрямував до гаражу.
- З ногою все гаразд? - спитала Яра, коли він вже з велосипедом стояв біля неї.
- Трохи ще турбує, але сам пересуватися я вже можу.

На одній з вулиць їм зустрілась Гелька.

- Гей, ви куди зібралися?
- У справах, - не зупиняючись, відповів їй Ден, а Яра зробили тільки вітальний помах рукою.

Глава 8

Залишивши велосипеди на веранді, діти зайшли усередину. Яра підійшла до дверей комори і вже відкрила їх, а Ден стояв посеред кімнати.

- Ну чого завмер? В нас небагато часу – бабуся може у будь-яку мить повернутися.
 - Не таким я уявляв собі помешкання чаклунки, - задумливо промовив Ден, озираючи все навкруги.
 - Слухай, не плутай казки з реальністю. По-перше, моя бабуся не чаклунка. По-друге, сучасні чаклунки мешкають у сучасних будинках, носять сучасний одяг та користуються сучасним транспортом.
 - Але помешкання твоєї бабусі не таке вже сучасне. У ньому багато старовинних меблів. Наприклад, цей комод дуже старий. Я не здивуюсь, якщо у ньому знайдеться таємна шухляда. А ось це...
 - Ти що, у музей на екскурсію прийшов? Мені твоя допомога потрібна і я зовсім нічого не знаю про всі ці меблі. Краще Фуркошу розпитати.
 - Це ще хто?
 - Довго розповідати. Заходь, тут можна знайти більш цікавіше.
- Яра вже дістала потрібну їй скриню. Ден вже був поруч.
- Що там?
 - Зараз побачиш, - Яра легенько пошкрябала по спині металевого птаха і всі деталі почали рухатись, відкриваючи скриню.
 - О-го! Магічна скриня!
 - Рятуйте! Грабують! - роздався крик.

Від несподіванки Ден різко випрямився та ліктем зачепив якусь шухлядку. Разом з нею

на підлогу впали ще книжки.

- Та ми не грабуємо, ми просто цікавимося, - промовив Ден, збираючи книжки.

- Та не звертай увагу, подивись що в мене є, - Яра вже дістала камінь зі скрині.

Ден поклав книжки на місто.

- Доброго дня, - хлопець обернувся до дверей, але окрім рудого kota та мітли там нікого не було. - Дивно, нікого не має.

- Як це нікого не має? А ми тоді хто? - сказав кіт та разом з мітлою перетнув поріг комори. Ден позадкував назад та всівся у крісло. У коморі одразу ж стало світліше.

- Слухай, з мітлою ти вже знайомий, - мітла зробила помах у повітрі, - а це Фуркоша, дуже надокучливий кіт. Весь час чимось незадоволений. Фуркоша, це Ден.

Ден продовжував витріщатися на kota.

- Попереджаю, наслідки вашої цікавості можуть бути непередбачені, - знов звернувся до дітей кіт.

- Кіт, який розмовляє! Все, ви мене не здихаетесь. В мене стільки питань до вас, - хлопець був у захваті.

- Ось і гаразд. Пройдемо у кімнату та поспілкуємось, - промовив Фуркоша.

- Кого ти слухаєш? Він нас відволікає. Підіймайся. Коли ми вийдемо з комори, ти повинен тримати мене за руку.

- Ти що, думаєш я від побаченого знепритомнію? Та я ще не таке...

- Певна річ, ти дуже міцний хлопець та з нервами в тебе все гаразд, але тримай мене за руку. Це наказ.

Ден підвівся та взяв Яру за руку, разом вони перетнули поріг комори. У ту ж мить на мапі у невідомому замку моргнув вогник, а діти опинились у невідомому приміщенні.

- Таємна бібліотека! - вигукнув Ден, коли оглянув те, де вони опинилися.

- Тихіш, окрім нас тут може ще хтось бути, - з легким тремтінням у голосі промовила Яра.

- Та тут повсюди пил. Давненько сюди ніхто не заглядав, - Ден йшов вдовж однієї з полиць та вдивлявся у назви книжок. - Кахтир! - знов вигукнув Ден.

- Та припини голосити. Що це – кахтир? - спитала Яра. Вона поклала книгу-камінь на стіл посеред кімнати і одразу ж стало світліше. До столу підійшов і Ден та дуже обережно поклав рукописну книгу на стіл.

- «Хто ми є» - це перша. В мого діда такої нема, - Ден розгорнув книжку. - «На Спаса 1773 року козацькі характерники скликали таємну раду, на яку зійшлися наймудріші козаки та декілька представників Калік...».

- Калік?

- Так, Калік. Каліки – це мов волхви. Але відрізнялися від них тим, що часто з'являлися поміж людей, виконуючи особливі місії. Вдягнути були не в лахміття, а у білий шовк, розшитий сріблом та золотом. А назва їх походить від назви особливого взуття, яке вони носили – каліги.

- Ден, її немає, - дуже тихо промовила Яра та взяла до рук камінь з письменами.

- Чого нема?

- Кам'яної статуї, - тремтячим голосом промовила Яра. - Ось там раніш був величезний сталагміт. Він дихав.

- Ти впевнена? Я нічого не помітив.

Яра ухопила Дена за руку і вони у мить зникли з таємної бібліотеки. Але опинилися діти не у домі Мірни, як сподівалась Яра, а поблизу гори біля якої познайомились.

Глава 9

- Ти чого? Давай повернемося! Я не встиг книгу прихопити.
- Ти не розумієш, там хтось є.
- Та немає там нікого. Ти просто злякалася. Мені дуже потрібен цей Кахтир, давай повернемося.

Яра не встигла нічого відповісти, бо у цю мить біля гори навпроти них виникло сяйво. З нього почали виходити озброєні чоловіки. Вони рішуче прямували в напрямку дітей.

- Щось вони мені не подобаються, мабуть справді повернемося...
- Вже не встигнемо, - промовив Ден, стоячи у повний зріст перед Ярою. Браслет, який був на руці хлопця, виклався у меч з ромбовидних пластин.
- Тобі краще сховатися у лісі. Я певен, їм потрібен камінь.

Яра притаїлася за найближчим деревом. Чоловіки обступили хлопця. У руках кожен тримав меч. Коли хлопець влучав у нападника, той не падав на землю, як очікувалося, а розпадався у пил та зникав. Але сили були нерівні. Хоч Денис вправно володів мечем, нападників було більше. Коли один з чоловіків заніс меч позаду хлопця, Яра у відчаї вигукнула «Ні!» та простягнула руку у напрямку нападаючого. З її руки вилетіла вогняна куля та влучила саме в того, хто був позаду Дена. Нападник розсипався у пил, як і ті, у кого влучав Ден. Яра лише на мить замешкалася. Вона, вже не ховаючись, вийшла уперед та почала допомагати хлопцю. Ден вже знесилився та ледь відбивався від ударів. Разом діти швидко впоралися. Коли останній з нападників зник, меч Дена знов перетворився на браслет. Важко дихаючи, він підійшов до Яри та всівся на землю, спиною спираючись на стовбур дерева. Яра сиділа поруч, теж намагаючись прийти до тями. Ден поволі відкрив очі.

- Я вже починаю тебе боятися. Може ти й бомби у кишнях носиш? - спробував пошуткувати хлопець.
- Ні, але дякую за ідею. Хто були ці люди?

Денис у відповідь лише пожав плечима.

- Я хочу додому, - вимовила Яра і діти одразу ж опинилися у домі бабусі Мірни. Ден сів на диван, а Яра віднесла камінь у комору та поклала у скриню. Потім повернулася та сіла поруч з хлопцем. Відкрилися вхідні двері, увійшла бабуся. Яра одразу ж кинулася до неї та обійняла її. Разом вони сіли за стіл, Фуркоша стрибнув дівчинці на коліна. Знов відкрилися двері. На порозі з'явився дід Дена. Він привітався та підійшов до онука.

Денис одразу ж підвівся. Дід Демід поклав руки йому на плечі:

- Вітаю з перемогою, - він повернувся до Яри. - Дякую. Якщо б не ти, мабуть я вже не побачив свого онука. Дід з Деном також сіли за стіл.

- Якщо б не я, він не потрапив би у таку халепу.

- Якщо б не ти, я би не потрапив до таємної бібліотеки, не знав, що мій браслет насправді меч. Що коти можуть розмовляти, а мітла літати. Взагалі, дуже дякую. Можеш й надалі втягувати мене у халепи, - хлопець з посмішкою дивився на Яру, але по його очах вона бачила, що говорить він серйозно.

- Я, звичайно, радий, що ви – «міцні горішки», гідні нащадки своїх предків. Але вдруге далів так просто не перемогти...

- Нічого собі – просто! - вигукнув Денис.

- Хто такі дали? - спитала Яра, яка весь час тихесенько сиділа біля бабусі. - Англійською «dull» – тусклий. Вони що, не люди?

- Ти вірно підмітила – вони не світяться як справжні люди, - відповіла бабуся. - Звичайна людина не в змозі відрізнити дала. Це – Сіра Раса. Зовні вони схожі на людей, але сутність у них інша.

- А як їх відрізнити від людей? - знов спитала Яра.

- Вони не мають світла. Людина, навіть з низькою енергетикою, світиться у просторі. А ще вони не мають почуттів. Сірі – беземоційні. Тож відрізнити їх можна по відсутності світла. Але не кожна людина має здібність до цього. Відсутність емоцій – ось що має відразу насторожувати.

- Чому вони напали саме на вас? - спитав дід Демід.

- Ми тільки перемістилися з таємної бібліотеки... Діду, я там Кахтир бачив! В тебе такого немає. Я тільки почав читати першу сторінку, як Яра чогось злякалася, потім ми вже під горою. Аж тут Портал відкрився, з нього почали дала виходити. Я спочатку не зрозумів, що це вони. Раптом, браслет вже не браслет, а меч. Починаю відбиватися, але їх більше. Тут Яра починає вогняні кулі жбурляти. У них не було шансів, ми їх здолали.

- Але чому саме ви привернули їх увагу? - знов спитав чоловік.

- Я дістала книгу-камінь зі схованки. Вона і перенесла нас у бібліотеку, - тихо промовила дівчинка.

Дідусь Дена подивився Мірни у очі.

- Вони повернуться, - промовив він.

- Так, але ми вже будемо підготовлені, - відповіла Мірна.

- Ми не можемо залишати дітей самих.

- Але ми не в змозі весь час тримати їх біля себе, - відказала та.

- Ти що, діду! З моїм мечем та Яриними вогняними кулями ми їх одним махом здолаємо!
- Вдруге вони вам перемогу не подарують. Вони повернуться у більшій кількості, а може ще не одні.

* * *

У кабінет замку увійшов помічник.

- Дали не повернулися.
- Книга?
- Її нема, - під поглядом питаючого, чоловік побілів та холодний піт виступив на його обличчі.
- Хто?
- Свідків не залишилося. Я відіслав шукачів по заданих координатах.

Головний різко повернув крісло спиною до стоячого. Той поспішив покинути кімнату.

Глава 10

День завершився спокійно. Дід Демід запросив Яру до себе у гості. Денис запропонував ввечері піти на річку, але Яра відмовилась від пропозицій. Їй хотілося залишитися вдома, щоб знов кудись не потрапити. Коли вона читала пригодницькі книжки, завжди відчувала легку заздрість до героїв – з ними завжди щось траплялось. А зараз їй почало подобатись спокійне, розмірене життя. Мітла вже могла не стояти весь час під дверима комори, тому постійно літала за Ярою, мов охоронник. Фуркоша виявився гарним співрозмовником і вони гарно провели решту дня. Тож засинала Яра у доброму гуморі. Але вночі уві сні вона знов опинилась у печері. Незнайома печера була уся біла. Білі гілочки інію вкривали всі стіни та виступи. Дівчинка доторкнулася до однієї з гілок та відразу, відчувши біль, різко відсмикнула руку. На пальці з'явилася кров. Білі гілочки були

невідомими, дуже гострими кристалами. Яра почала розглядати печеру. Туман у отворі печери привернув увагу дівчинки. Він почав згущуватися та набувати форми. Яра залякла від страху. Туман перетворився на дідугана з скуповдженим волоссям на голові.

- Шукай, Яра, - з посмішкою промовив дідуган.

Вона відкрила очі вже сидячи у ліжку. Яра все ще тремтіла та відчувала біль у пальці. Вона погледіла на свій палець – на ньому був прокол зі свіжою, ще не засохлою кров'ю.

- Нічого не хочу знати, нікуди не хочу переміщатися. Я хочу звичайних канікул, як і у всіх дітей, - промовила вголос дівчинка.

Вже коли вона наливала собі чаю, мітла, яка весь час була поряд, раптово вилетіла з кухні.

- До нас гість, - Фуркоша підвівся, витягнув спину дугою та почувся звук відчинених дверей.

- Яра, ти де? - роздався голос Дениса.

- На кухні, - замість дівчинки відповів Фуркоша.

В кухню влетів Ден, за ним мітла. Він плюхнувся навпроти неї.

- Чаю будеш? - спокійно запитала Яра.

- Ні, я вже поснідав. Слухай, мені наснилася...

- Біла печера, - знов спокійно завершила за хлопця дівчинка, продовжуючи пити чай.

- Ти звідки знаєш? А, ну так. Ти ж в нас онука чаклунки.

- Баби-Яги, - мов робот виправила Яра.

- Та яка різниця, - нетерпляче вимовив Ден.

- Велика, - як і досі спокійно відповіла дівчинка.

- Нам обов'язково треба туди потрапити...

- Коли довідаєшся де це, замовимо екскурсію.

- Там також є бібліотека. Я побачив манускрипт з такими ж знаками, як на твоєму камені.

- Я не знаю, як туди потрапити. І взагалі, я нікуди не хочу потрапляти. Мені і вдома цікаво.

З хвилину Ден мовчки спостерігав за Ярою, яка продовжувала пити чай.

- Злякалася, - зробив припущення хлопець. - Зараз ти вже не сама та й ми маємо незвичайну зброю. Тобі не цікаво дізнатися, що написано на твоєму камені?

Яра мовчки піднялася з-за столу та попрямувала до комори. Ден, мітла та Фуркоша за нею. Діти, тримаючись за руки, разом перетнули поріг комори, після того, як Яра дістала книгу-камінь. Вони знов опинилися у бібліотеці. Козачий Кахтир так і лежав на столі розгорнутим.

- Ну і що будемо шукати? - запитала Яра.

- Щось, що допоможе нам потрапити у білу печеру, - промовив Ден, ретельно вдивляючись у назви книжок на полицях.

- Ви вже маєте все необхідне, щоб туди потрапити.

Яра різко повернулася на звук, у Дена щось впало або з рук, або з полиці. На тому самому місті, звідки нещодавно зник сталагміт, знаходився літній чоловік у сірому плащі.

- Доброго дня, - ледве вимовила Яра, - або ранку.

- Кам'яна книга – ключ до всіх таємних бібліотек.

- До всіх!? - Ден вже стояв біля столу.

- До всіх земних бібліотек...

- А що, існують позаземні? - здивувався хлопець.

- У кожному питанні вже є відповідь, - відповів чоловік. - Яра може потрапити у будь-яку, лише уявивши собі місце.

- А я? - запитав хлопець.

- За своїм бажанням Яра може взяти кого завгодно, бо належить до клану Хранителів, як і я. Для нащадка характерників, який хоче вивчати козацькі Кахтири, я можу дати «номер телефону».

- Ви що, телефонами користуєтесь? - здивувався хлопець.

- Моє ім'я – Астарт. Воно і є для тебе телефонним номером, за яким ти можеш отримати дозвіл відвідати бібліотеку. Але вивчати Кахтири – це наступна твоя справа. Зараз є дещо важливіше.

- А не може все якось без нас вирішитися? - спитала Яра, яка під час розмови тихо стояла осторонь.

- Часу обмаль. Якщо ми не встигнемо, доведеться чекати сторіччя.

Глава 11

- Не торкайся кристалів, вони дуже гострі. Де ти бачив манускрипт? - спитала Яра, коли вони опинилися у печері, яка наснилася їй. «А може й не наснилося», - промайнуло у голові.

- Точно, що не тут. Стіни там так само були вкриті білими кристалами, але там також

знаходилися стелажі з книгами.

- Мені наснилася ця. Я не знаю куди треба йти.

- Може щось пригадаєш? - з надією спитав Ден. - Звідси три виходи.

Яра згадала у якому проході бачила туман.

- Нам сюди, - вказала вона рукою напрямом.

Їм довелося довго йти звивистими шляхами. Кожного разу, коли потрібно було вибрати напрямом, Яра бачила клуби туману. Нарешті діти дійшли до великої печери, але посеред неї знаходилося озеро.

- Може нам повернутися? Ти впевнена, що вибирала вірний шлях? - розгублено запитав Ден.

- Вже ні, - Яра сіла біля озера. Вона поклала підборіддя на коліна та охопила ноги руками.

- Треба було твою мітлу прихопити. Зараз би в мить перелетіли.

Денис почав жбурляти невеличкі камені у воду. Звуки відлунювали від стін та заповнили простір печери. Раптом Яра різко підвелась.

- Ти чуєш, вони різні! - вигукнула вона.

- Що?

- Звуки різні! А ну, кидай сюди, - Ден здивовано погледів на Яру, але зробив те, що вона прохала.

- А зараз сюди.

Ден почав жбурляти камені в іншому напрямку.

- Це наш шлях, - промовила Яра та підійшла до озера.

- Ти з глузду з'їхала, - вимовив хлопець.

Яра трошки постояла та занесла ногу над водою. Повільно почала опускати. Як тільки її нога торкнулася води, під нею з'явилася частка скляної доріжки. Більш впевнено вона поставила на воду іншу ногу і одразу ж виникло продовження прозорої скляної стежки над озером.

- Йди за мною. Стежка буде зникати. Ми не можемо зупинитися, поки йдемо по ній.

Без зайвих запитань Денис зробив те, що сказала Яра. Не дуже квапливо, але впевнено вони перетнули озеро. Як тільки вони опинилися на іншому березі озера, скляна стежка зникла.

- О це так! - вигукнув він у захваті. - І чому ти раніш на канікули не приїжджала? Виявляєш, які захоплюючі канікули ми мали б!

- Мені і цих пригод на все життя вистачить, - промовила дівчина і вирушила уперед. Біля наступної печери стояла постать у лицарських обладунках.

Ден заглянув під шолом. Звісно, всередині було порожньо. Печера виявилася тією, яку вони шукали. Дивний світ йшов від білих кристалів на стінах. Завдяки йому у просторій печері було світло, як вдень. Стелажі з книжками, як й у першій бібліотеці, були розташовані мов промені навкруги столу.

- Ось там я бачив цей манускрипт! - Ден збирався направитися до однієї з полиць.

- А-а-а-а, - почулося чиєсь позіхання та голосне клацання зубів.

З-за одного з стелажів з'явилася велика голова... дракона. Білого дракона.

- Давненько в мене відвідувачів не було, - дракон впритул наблизився до дітей. Він почав обнюхувати кожного зі своїх несподіваних відвідувачів.

Голова дракона за розмірами була така ж, як й зріст дітей.

- Я впізнаю цей запах, - промовив дракон після того, як обнюхав Яру. - А цього бачу вперше, - дракон витріщився на хлопця. Той стояв мов закам'янілий. - Давненько не бачились, Мірна, - дракон знов звернув свою увагу на Яру. - Що цього разу шукаєш? - звернувся він до неї.

- Я не Мірна, я її онука – Яра.

Дракон знов обнюхав Яру.

- Так, запах трохи відрізняється, але кров та ж. Що потрібно онуці Хранительки? - дракон зручно розташував своє могутнє тіло біля столу.

- Ми хочемо прочитати що написано на Яриному камені.

- Може краще дізнатися, як ви потім це зможете використати.

- Ми не можемо знати, як це використати, поки не прочитаємо.

- Це питання: спочатку прочитати, а потім думати, як це використовувати. Або... спочатку знати навіщо, а потім читати... - дракон задумливо погледів вгору.

- А де Хранитель бібліотеки? - перервала філософські роздуми дракона Яра.

- Я і є Хранитель, - повернувся зі своїх роздумів дракон.

- Але я у вісні бачила літнього чоловіка?

- Інколи наша уява починає грати з нами і тоді різні примари з потойбіччя...

- Ви можете допомогти нам? - перервав дракона Ден.
- Звісно, я можу допомогти, якщо захочу. Мені цікаво, де Сила – в точці приложення, або там, де задається напрямок? - Дракон зник десь між стелажми. - Або Сила – це те, що майже забуте... Має бути...

Дракон повернувся зі свитком.

- Ви це шукали? - Дракон поклав світок на стіл.

Ден розгорнув свиток.

- Так, це саме той. Бачиш, знаки такі ж, як на твоєму камені...
- Книзі, - виправив дракон.
- А що означає цей малюнок? - запитала Яра, звернувшись до дракона.
- Малюнок? Може нічого, а може ключ до твоєї свідомості.
- Дев'ять прямокутників, розташованих по колу. Кожен з'єднується з центром лінією, - Ден огледів приміщення, де вони знаходилися. - Як у цих бібліотеках, - хлопець знов подивився на малюнок. - Може бути таке, що таких книг декілька?
- Може бути, - вимовив дракон і у цю ж мить на столі лежала книга-камінь. Інша книга. - Не раджу виносити їх без захисної скрині або сумки. На них ще дехто полює.
- Дали? - запитали діти одночасно.
- Ті, кому вони служать.

Глава 12

Діти знов опинилися у бібліотеці гори Грекіт.

- Я бачу Сарвендел прокинувся, - промовив Астарт, коли на столі лежали дві книги та манускрипт.
- І що нам з ними робити? - спитала Яра.
- Я не можу підказувати вам. Хранителі зберігають. Ми не можемо втручатися у хід подій. Це ваш Вибір і наш спільний Шанс.
- Нам треба якось прочитати те, що написано на цих книгах та знайти інші сім, - Ден пильно вдивлявся в книги та розгорнутий свиток, намагаючись знайти спільні знаки.
- Хранителі можуть мати учнів? - звернулась до Астарта Яра.
- Це велика вдача отримати учня, - Астарт посміхнувся, відповідаючи Ярі.
- І вчитель має право допомагати учню? - в очах Яри з'явилися пустотливі іскорки.

- Учень, який може продумати наперед та грати навипередки, далеко піде.

Дівчинка підійшла до Астарта та обняла його.

- Дякую, - прошепотіла вона, - я буду слухняною ученицею.

- Це я маю дякувати тобі і не обіцяй того, чого не зможеш виконати.

- Нам потрібен Гор, - перервав зворушливу мить Денис. - Він майстер дешифровки та кодування. Давні письмена – це його коник.

- Тоді я запрошую цього «майстра» до моєї бібліотеки. Книги краще залишити тут. Кожен раз, коли вони опиняються у людському світі без захисту, їх мов пеленгують. І тоді легко вирахувати ваше місто знаходження.

- Ось чому так несподівано з'явилися дали, - зробив висновок Ден.

- Нам ще треба якось підготувати Гора до того, що він побачить.

- Та не треба його готувати. Просто перенесемо куди треба. Якщо йому стане погано, один погляд на ці стелажі з книжками – і ми його звідси не випхаємо.

Діти домовилися, що Яра запросить Гора у гості, а там якось буде. Бабуся звісно була у курсі справи.

- Отже, тобі вдалося те, що колись не змогла я: і помічника знайшла, і наступну книгу-камінь отримала.

- А чому тобі це не вдалося?

- Спочатку я навіть не здогадувалася про існування інших книг. Мій шлях відрізняється від твого. І тим цікавіше. Спочатку існування клана Хранителів ніхто не брав собі учнів. Знання передавались із роду в рід. Тобі доведеться екстерном проходити вчення Шляхів та Вуалей. Але, якщо є ймовірність такого розгортання подій, то є і спосіб отримання «Диплома випускника».

- Ти зі мною? - запитала Яра.

- Я завжди з тобою у будь яку мить.

Наступного ранку бабуся напекла пиріжки та побажала Ярі вдачі, сподіваючись, що Гор має міцні нерви. Першим з'явився Ден.

- Допоможи мені мітлу спіймати, - звернулася вона до хлопця. - Весь ранок намагаюсь її вмовити тихо постояти у куту. - Йди до мене, - звернулася

Яра до мітли, яка висіла під стелею.

Та зробила декілька помахів на знак протесту.

- А може нехай так і висить. Може Гор її не помітить, - промовив Ден.

- Якби вона висіла уздовж стелі. Може зробиш вигляд, що тебе приклеїли? - знов звернулася до мітли Яра.

Мітла зробила оберт та знов повисла поперек кімнати. У цей момент роздався стук у двері.

- Відчинено, - відповів Фуркоша з печі.

Яра роздратовано погледіла у бік кота та збиралася відповісти, але двері вже відчинилися.

- Привіт, - звернувся до усіх Гор та замовк, побачивши висячу у повітрі мітлу. – Що, ролик для Ю-тюба знімати збираєтесь?

- Ні, вони її виховують. Намагаються пояснити, що пересічних громадян будь-якого віку лякати не треба, - пояснив з печі Фуркоша.

Гор мовчки спостерігав поки кіт говорив, потім погледів у бік Яри та Дена.

- Розіграти вирішили? Десь записуючий пристрій увімкнули?

- А як же, і відеокамери по усій кімнаті сховали, щоб тебе, дурня, потім всім показувати, - знов звернувся до гостя кіт.

Було видно, що Гор образився.

- Потім розповісте, чим ваші веселощі закінчилися, - хлопець направився до виходу.

Яра кинулася до дверей та загородила вихід з дому.

- Ніхто тебе не розігрує. Можеш спокійно вислухати?

- Звісно можу, якщо припинити ці жарти, - Гор вернувся та сів за стіл. - Ну, розповідайте. Що ви тут вигадали?

Яра сходила на кухню та повернулася з гарячим чайником.

- Я вас дуже уважно слухаю, пані, для чого всі ці фокуси? - знов запитав Гор, після того, як Яра розлила по чашках м'ятний чай.

- Взагалі, нам потрібна твоя допомога, - звернувся до друга Ден.

- Хочете, щоб я у цьому цирку теж приймав участь? Я відмовляюсь.

- Це не цирк. Мітла насправді може літати, а кіт розмовляти. Пам'ятаєш, що у селі про тітку Мірну говорять? - спробував пояснити Ден.

- Ага, а я зранку був бабусею, а зараз вип'ю чаю і стану дідусем, - промовив Гор та ще один пиріжок зник з тарілки.

- А ти перевір, яким чином вони мітлу у повітрі тримають, - з печі подав голос Фуркоша.

Гор припинив жувати, погледів на кота, потім на друзів. Поклав пиріг на стіл та погледів на мітлу, яка й досі висіла під стелею. Перевів погляд на сидячих навпроти Дениса з Ярою. Потім підвівся та підійшов до мітли. Зробив спробу ухопити її. Мітла перелетіла на інший бік кімнати. Гор погледів на друзів. Ден одразу підняв руки у повітря, мов я до цього не причетний. Яра зробила теж саме. Гор направився до мітли. На ходу підхопив найближчий стілець. Поставив біля висячої мітли та піднявся. Він зробив помах рукою біля мітли, намагаючись знайти те, за що вона може бути причеплена. Нічого. Він погледів на мітлу. Та висіла непорушно. І тут Гор зробив ту ж саму помилку, як і Яра. Він спробував ухопити її. Мітла саме на це й чекала. Як тільки руки хлопця замкнулися на її палиці, вона почала кружляти по кімнаті. Декілька разів Яра та Ден пригиналися до столу, щоб не бути зачепленими. Нарешті, пальці Гора зісковзнули та він впав на підлогу. Мітла залетіла за спину Дена з Ярою. Ті одразу підняли руки вгору.

- Цього не може бути, - вимовив Гор через хвилину мовчання.

- Це ж саме колись говорили про політ у космос, - вимовив Фуркоша, а діти знов підняли руки вгору.

Хлопець підвівся та пішов до виходу.

- Він повернеться, - промовив кіт та зістрибнув з печі.

Дійсно, через декілька хвилин Гор повернувся. Він сів за стіл, а Яра налила йому нову чашку гарячого чаю.

Глава 13

- Яка поміч від мене потрібна? - Гор подивився на сидячого на сусідньому стільці кота.

- У Яри є книги, написані на невідомій мові. Нам потрібно перекласти їх або хоч спробувати зрозуміти про що у них йдеться, - сказав Ден.

- Цікаво, несіть сюди.

- Вони не тут знаходяться. Нам потрібно до бібліотеки потрапити.

- У нашій бібліотеці я всі старі книги знаю. Щось не пригадую жодну на невідомій мові.

- Ці книги в іншій бібліотеці знаходяться, - тихо промовила Яра.

- Ну, тоді мені батьків попередити треба. А хто нас туди відвезе?

- А прямо зараз і відправимось, - посміхаючись, вимовив Ден. - Дай мені свою руку.

Гор недовірливо погледів на простягнуту руку, але все ж таки узявся за Денову. Яра та Денис також з'єднали свої руки і у ту ж мить вони вже були у таємній кімнаті гори Грекіт. Гор довго клипав очима, намагаючись зрозуміти, що трапилось. Потім почав ходити по кімнаті та торкатися предметів. Час від часу він поглядав у бік друзів. Ті мовчки спостерігали за ним. Нарешті він підійшов до столу.

- Я так розумію, гриби у пиріжках були глюкогенні.

Яра зайшла за одну з полиць та повернулася з двома книгами-каменями.

- Якщо це й примарний сон, то дуже цікавий, - вимовив хлопець, роздивляючись знаки на каменях. - Ці знаки мов лазером прорізані. Подібні камені у пустелі Наска знаходили.

Яра з Денисом переглянулися.

- Ось тобі і перша відповідь, - промовив Ден. - А зможеш розшифрувати те, що написано?

- Спробувати можна, але коли буде результат... Та й взагалі, замало тексту, щоб можна було аналізувати.

Яра знов зайшла за стелаж та повернулася з манускриптом. Гор обережно розгорнув свиток та почав порівнювати написане.

- Якщо ви принесете мені ручку, папір та що-небудь пожувати, я спробую прочитати. Але дива не чекайте.

Яра та Ден простягнули руки один до одного.

- Ні,- вигукнув Гор. - Залишіться хто-небудь.

Яра зникла та повернулася з кипюю паперу, ручкою та кошиком з їжею. Гор одразу забув про присутність друзів і почав щось писати.

- Нам треба туди потрапити, - звернувся до Яри Ден.

- Але пустеля велика та й такі камені там на кожному кроці не лежать.

- Питання будемо вирішувати на місці.

- А Гор?

- Він зараз навіть не помітить, що ми відсутні.

Один подих і вони посеред пустелі.

- Наступного разу ближче до гір треба переміщатися.
- Вибачте, мій пеленг ще не дуже гарно налаштований.
- А зараз треба пішки до них йти.

Вони вже майже дісталися до гір, як прямо навпроти них з повітря, мов примари, почали виходити дали. Але цього разу вони мали підкріплення. З ними були зміє-люди.

- Сподіваюсь, цього разу бомби у кишенях ти маєш, - почуття гумору та браслет, який вже перетворився на меч, як завжди, були з Деном. - Тримайся біля мене. Коли повернемося, нагадай мені, щоб я тебе потренував у ціль бити.

І все, пліч-о-пліч, інколи спина до спиною, вони почали відбиватися. Але цього разу портал не закривався і замість зниклих далів, з'явилися нові. Зміє-люди були вправними воїнами. Вони легко уверталися від вогняних куль та Денова меча. Коли сили дітей вже були на межі, несподівано пришла поміч. Поруч з ними почав битися чоловік у білому. Довгий білий посох служив йому знаряддям. Він приймав основні удари на себе. У якусь мить він зробив помах своїм плащем і всі вони втрюх були у бібліотеці Астарта. Гор сидів за столом.

- Дякую, - вимовили разом Ден та Яра.

Тільки зараз вони могли розгледіти свого рятувальника. Колір його волосся був таким же білим, як його одяг. Риси обличчя були витончені та благородні. У блакитних, як лід очах світилась глибока мудрість.

- Вірно вибраний напрямок – це половина перемоги. Але другу половину шляху треба пройти поступово, не перестрибуючи через сходинки. Якщо Силі задати невірний напрямок, результат може бути прямо протилежний... Теж саме можна отримати у інший спосіб... - і зник.

Неймовірна здогадка промайнула у голові Яри, але від подальшого розвитку цієї думки її відволік Гор.

- Мені потрібні інші книги. Замало тексту для повного аналізу.

- Зараз збігаємо. Але швидкого повернення не чекай – Яра мітлу дома залишила, - Ден сів на підлогу біля одного з стелажів.

- Ні в якому разі, - вигукнула Яра. - Якщо вони так легко знаходять нас, це може бути небезпечно. Існує велика ймовірність того, що в Інтернеті запущена пошукова програма. Вирахувати нас – це справа секунд. І скільки таких книг ще є? - Яра сіла біля іншого стелажу з книгами. Тільки зараз вона відчула неймовірну втому після бою.

- Звісно, дев'ять. Але найголовніше – знайти ключ, який замкне коло.

- Ключ? Який ще ключ? - запитали діти по черзі.

- Ключ – це ще не головне. Місто, де замкнеться коло – це друге питання.

- Ще сім. Де ми їх знайдемо? Та де Ключ? - Ден підвівся та підійшов до столу. - Отже, ці прямокутники – книги, які потрібно розташувати по колу.

* * *

- У пустелі були діти, - почав свій звіт той, що увійшов. Обличчя чоловіка у кріслі нічого не говорило про його настрій. - Обидва мали знаряддя Сили. Як би не було б підкріплення з рептілоїдів, не один з далів не зміг би повернутися.

- Книга?

- Вони отримали підтримку когось з Ієрархів, - брова сидячого у кріслі здійнялася вгору, - та зникли. Слід переміщення не вдалося відстежити на цей раз. Ведеться перевірка всіх ймовірно причетних, проживаючих у цієї місцевості.

Чоловік у кріслі зробив жест, який говорив, що розмова закінчена. Як тільки двері зачинилися, на мапі земної кулі виникло зображення чоловіка з азійськими рисами.

- Хтось з Ієрархів повернувся у Закриту Реальність та почав гру на іншому боці, - вимовив перший.

- Або не покидав її.

Глава 14

- Я погуглю дома, може там знайдемо якусь інформацію, - сказав Гор, коли всі опинилися знов у домі бабусі Мірни.

Мітла, яка весь час літала по кімнаті, раптово стала біля дверей комори.

- До нас гості, - промовив Фуркоша з печі. - Не дім, а якийсь прохідний коридор.

У цю ж мить роздався стук у двері.

- Відчинено.

- Ви куди зникли? - без привітань залетіла Гелька. Вона огледіла усіх. - Що за нарада у Філях?.

Через декілька секунд продовжила:

- У нас тут таке коїться! По селу ходять чоловіки у темних костюмах. Всіх опитують.

Стверджують, що у сусідньому селі двоє дітей зникло. До вас ще не приходили?

Всі троє переглянулися.

- Їдемо до мене. Треба з дідом порадитись, - сказав Ден.
- А навіщо радитись? Ви нічого не накоїли? - Гелька уважно огледіла трійцю. Ті направилися до виходу. Гелька пішла за усіма.
- Треба її якось здихатися, - прошепотів Гор Дену.

Коли двері зачинилися, Фуркоша зістрибнув з печі. Події почали розгортатися занадто швидко.

Позбавитися Гельки не вдалося. Разом з усіма вона закотила свій велосипед у двір діда Деміда.

- Геля, допоможеш тітці Марині вишень на вареники зібрати, - звернувся до дівчинки той,
- вона у саду за домом.

Гелька не дуже хотіла кудись йти, але відмовити не наважилась.

- Нам з Ярою вдруге довелося відбиватися від далів, - розпочав розповідь Ден.
- Яких далів? Яка бійка? Чому я у перший раз чую?! - обурено вигукнув Гор.
- Як вони на вас вийшли? - перервав хлопця чоловік.
- Я не витягнула книгу-камінь зі скрині, як спочатку. На цей раз ми взагалі жодної книги з собою не брали. Гор дав нам підказку, тож ми вирішили перевірити...
- Уявляєш, мій браслет, який ти мені подарував, може перетворюватися на меч!
- А чому мене там не було? - знов обурився Гор.
- Ми потрапили в іншу печеру, тобто бібліотеку. Знаєш хто там за охоронця? Дракон!
- Дракон! Ви бачили Дракона! Отже, мене запхнули ієрогліфи розгадувати, а самі... - Гор схрестив руки та насупився.
- Вдруге з далами були рептилоїди, - почувши це, Гор незадоволено засопів. - А ще я знайшов інші Кахтирі, а Яра може жбурляти вогняні кулі.
- Ви зрозуміли, що їм потрібно?
- Кам'яні книги, або можливість потрапити до таємних бібліотек... - відповіла Яра.
- Або Ключ, який не зрозуміло що відмикає, - промовив Гор.

Двері літнього будиночку відкрилися і увійшли Гелька та бабуся Дениса.

- Отже, нарешті я познайомлюся зі знаменитою Ярою, - бабуся Дениса поставила два кошики з вишнями на стіл, а Яра смутилася під поглядом жінки.

- Чим це вона знаменита? - обурливо запитала Гелька.
- Не кожного літа Мірну онука відвідує, - продовжила бабуся Дена, - дівчата, допоможете мені вареників наліпити?
- Коли вже перша миска зі звареними варениками була повна, у кухню увійшли хлопці.
- Нарада у Філях закінчилась, - констатувала Гелька.
- А куди дід подівся? - спитала тітка Марина.
- У нього термінові справи, але він попросив трохи вареників залишити.
- А куди ви зникли? Дена взагалі другий день ніде не видно. Сьогодні і Гор зник. Всі на річці, а вас немає. В тебе дома медом намазано? - вже до Яри звернулася Гелька.
- Слухай, ми вже не малі та звітувати тобі не зобов'язані, - перервав Гельку Гор, - а на річку треба – трохи освіжитися. Що – доїмо та йдемо? - звернувся до всіх.

На річці Яра довго не наважувалася увійти у воду. Вона ще пам'ятала, чим закінчився минулий раз. Але цього разу все минулося. Несподіванка чекала на них пізніше. Всі вже зібралися біля велосипедів, коли з'явилися дали. Звісно, про це здогадувалися тільки Ден з Ярою. Для всіх інших вони були співробітниками поліції.

- Ви чули, що у сусідньому селі двоє дітей зникло? Хто-небудь з вас ходив до лісу два-три дні назад? - звернулись вони до дітей.
- Та що ми, дурні самі по лісу вештатися, - за всіх відповіла Гелька. - Та й у нашому лісі дикі звірі водяться. Хто нас самих туди відпустить?

Дали відправилися далі, а діти по домам.

- А що, цього разу Яру до дому ніхто не проводить? - поцікавилась Гелька на перехресті.
- Ти не помітила, я й сама дорогу до свого дому знаю.
- Не помітила. Тобі весь час супровід потрібен.

Яра не вважала за потрібне відповідати, тож попрощалася та вирушила додому.

Глава 15

Дома нікого не було. Навіть Фуркоші.

- Де всі? - звернулася вона до мітли, як тільки перетнула поріг.

Та, звісно, нічого не відповіла і весь час кружляла поруч з дівчиною. Але довго знаходитися на самоті їй не довелося. Повернулася бабуся з Фуркошою і Яра розповіла усе, що трапалося.

- Тобі потрібно до Астарту, - зробила вона висновок.

Опинилася вона не в таємній бібліотеці гори Грекіт, як очікувала. Дім з дивного каменю повсюди був прикрашений орнаментом схожим на давньоєгипетський. За вікном небо було незвичного фіолетового відтінку з переходом у малинові кольори. Астарт запросив її на терасу. Високі крісла, прикрашені дивовижною різьбою, стояли під навісом. Помахом руки він запросив дівчину сісти.

- Я створив собі дім у тому стилі, який притаманний моєму народу. Світ Хранителів – це реальність, де я мешкаю, а не печера, як ти думала, - відповів Астарт на німе запитання.

- Тобто, ми зараз не на Землі?! - здивувалася Яра.

- Земля – це одна з реальностей, яких безліч у Всесвіті. Колись люди могли мандрувати між ними. Мало хто замислюється, чим відрізняються слова «чужоземець» та «чужостранець». Один з іншої землі, тобто планети. А другий мешкає на твоїй планеті, але в іншій країні. Сходити за тридев'ять земель – означало потрапити на двадцять сьому планету, або землю.

- Чому двадцять сьому?

- Три на дев'ять скільки буде?

- Тобто, тридцять царство – це тридцять?

- «Слово» - це слово, або ловля Образу. Міжпланетну арифметику ти зрозуміла. Колись давно, для того щоб відвідати іншу планету, не треба було міжпланетних кораблів. Кожна планета – це відокремлена реальність, яка має безліч рівнів. Ваша на цей час закрита.

Були спроби відімкнути, але нікому це не вдалося.

- А зараз час знов спробувати?

- Ти вже чула це. Час наближається. Ваша несподівана подорож у пустелю Наска зіб'є супротивників зі сліду на деякий час, треба скористатись цим.

- А як вони змогли дізнатися, де ми знаходимось? Я не брала з собою жодної книги.

- Переміщення у просторі дуже легко відстежити для тих, хто на цьому знається. Ти коли-небудь чула вислів «замітати сліди»?

- А як же.

- Так треба ж це робити.

- Як?

- У прямому сенсі – замітати.

- Мітла!

- Чаклунські мітли не тільки для польотів призначені.

- Так там, біля гори, першого разу ти мені підказував!

- Тобі треба повертатись. Твої друзі тебе шукають.

У двері бабусиноного будинку хтось гучно стукав. Тим часом одне з вікон відкрилося. Перекинувши горщик, у вікно, як ніндзя, застрибнув Гор.

- Ну звісно, навіщо двері, якщо вікна є, - як завжди вчасно вимовив кіт.

Гор погледів у бік кота, але зараз було не до нього.

- Ти чого не відчиняєш? Ми вже вирішили, що з тобою щось трапилось.

У двері продовжували гучно стукати.

- Та відчиніть вже, або ми зовсім без дверей залишимося, - знов промовив Фуркоша.

Мітла весь час кружляла по кімнаті. - Не дім, а божевільня якась. Коли це закінчиться?

Яра відчинила двері, в які залетів Ден, а мітла залетіла дівчинці за спину.

- Ще один рятувальник, - спокійно, як завжди вимовив Фуркоша. - Кого рятуємо? Швидко викликати?

- Поки що не треба, - відповів Ден, - але наступного разу краще відчиняйте двері, або я їх винесу.

- Багато таких бачив, але з тих, кому це вдалося – жодного.

- Коли в мене буде більш вільного часу, я з задоволенням поспілкуюся з вами, але зараз, на жаль, в нас його обмаль.

- Звісно, кому зараз вчені коти потрібні. Риба-причепа не з'явиться? - продовжив кіт.

- Це ще хто? - спитав Гор.

- Я гадаю, він Гельку має на увазі, - здогадалася Яра. - Насправді, з якої нагоди аврал?

- Гор знає куди нам треба відправитись.

- Прощайте мої спокійні канікули у селі, - без посмішки сказала Яра.

- Я своєму спокійному життю давно до побачення сказав, - як завжди було незрозуміло серйозно кіт говорить, або це в нього такий гумор.

- Минулого разу він нас у пустелю Наска вже відправив, - констатувала Яра.

Глава 16

- Цього разу кордон України перетинати не треба. Нам потрібно у Золочевський замок неподалік Львова, - промовив Гор, роблячи боксерські удари вбік мітли. Та прудко уверталася. - Але цього разу я з вами.

- Чого це саме туди?

- Там, в одному з дворів, лежить камінь... - почав Гор
- Знов камінь, - промовив кіт, - скоро музей каменів відкривати можна.
- Він великий і відрізняється від твоїх, - продовжив хлопець, не звертаючи увагу на слова kota та продовжуючи гратися з мітлою. - Те, що написано на ньому, нікому не вдалося розгадати, бо деякі букви пропущені. Але деякі з написаних, схожі з нашими.
- Та облиш ти мітлу, - звернувся до друга Ден.

Той сів за стіл.

- Але ось що цікаво, - Гор дістав свій телефон, - це фото каменю. Бачите, надпис зроблено по колу у вигляді спіралі. А ось це фото з космосу місцевості поблизу замку. Малюнок повторюється. Нам сюди.
- Але що ми будемо там шукати? - запитала Яра.
- Прохід. Прохід у підземелля, - Гор, як Напалеон, схрестив руки на грудях.
- Підземелля! - вигукнула Яра. - А може на цей раз якимось без мене впораєтесь?
- Як же! Хто нас туди телепортує? Але цього разу йдемо підготовленими.

Ден вийшов з дому та повернувся з трьома рюкзаками.

- Ліхтарики, мотузки, теплий одяг, їжа, вода. Переодягайся у спортивний костюм й рушаємо.
- Ти що, декілька днів там блукати зібрався?
- Ні, але краще бути до усього готовим.

Яра швидко повернулася вже перевдягнутою.

- Бабусі записку не хочеш залишити? - спитав Гор.
- Нащо, коли є Фуркоша. Мітла, ти з нами.

Та від радості аж підстрибнула.

- Навіщо ти мітлу з собою прихопила? - поцікавився Ден, коли вони вже були на місті.
- Чаклунські мітли не тільки для польотів призначені, - повторила вона слова Астарта. - Ну і де у цьому лісі підземелля?
- Зараз навігатор увімкну, - Гор дістав планшет. - Нам слід у центр цього кола.

На фотографії з космосу коло виглядало не дуже великим. Але по місцевості довелося йти довго.

- Воно все ж такі існує! - вигукнув Гор, коли вони опинилися перед пагорбом з цегляною аркою усередині. - Ми на порозі великого відкриття!

- Тільки Нобелівську премію за це ніхто не дасть, - спробувала пожартувати Яра.
- Так, ці ліхтарі на голову, - Ден почав діставати зі свого рюкзака речі. - Ці, положіть у бокову кишеню свого рюкзака. Це – наручні годинники з радіозв'язком. У випадку, якщо розділимося, - хлопець показав, як ними користуватися. - Але у будь-якому випадку намагаємося триматись разом.

Мотузку положіть у кишеню, вона завжди має бути під рукою.

- Просто спецназ якийсь, - Яра спробувала посміхнутись. Їй ще далі ставало лячно. - Бойові ножі теж підготував?

- А як же, - і хлопець вручив кожному по ножу. - Причепіть так, щоб зручно було діставати.

- Може я вас тут зачекаю? - ще раз спробувала відвернути неминуче Яра, тримаючи ножа у руці.

Денис уважно подивися на неї.

- Я також багато чого боюся. Я боюся уколів, стоматологів, висоти і ... і багато ще чого. Без тебе ми не впораємося. На тобі все замикається. Але є таке слово ТРЕБА. Зараз треба вирушити і зробити те, що повинні. Я йду першим, Яра посередині, Гор – замикаєш.

Яра подумки погукала мітлу, яка встигла кудись відлетіти. Двері у підземелля були не замкнені, але їх так довго не відчиняли, що довелося прикласти зусилля, щоб вони відчинилися. Вони шли довгим, вузьким коридором. Мітла летіла останньою, позаду всіх. Теж саме вона відчувала, коли відвідувала Києво-Печерську Лавру: замало повітря та бажання вибігти назовні. Щоб страх не заповнив її, Яра почала розбирати...

- Треба – це те, що потрібно. Потрібно у цей час чи завжди? Виходить, на Требище носили прохання до Богів. Або звертали до них...

- Ти там що, заклинання вимовляєш? - звернувся до неї Гор.

- Намагаюся зловити Суть Треби.

- Зловити що? - перепитав той.

- Суть.

У цю мить Погляд Велетнів торкнувся кожного. Діти зупинилися. З хвилину вони мовчки прислухалися до своїх відчуттів.

- Вперед, - скомандував Ден.

Нарешті вони опинилися перед наступними дверима. Цього разу спроба відкрити фізичними зусиллями нічого не дала.

- Може, повернемося? - маленька надія з'явилася у Яри.

Після намагань відімкнути двері за допомогою ножа, Ден сів спиною до них. Його погляд зупинився на мітлі.

- А твоя чаклунська мітла двері відкривати не вміє?

Мітла одразу підлетіла під праву руку Дена та підняла її.

- І що? Зробити прощальний помах нашим сподіванням?

Мітла знов підняла руку хлопця, але вже ближче до очей.

- Браслет, - зробила припущення Яра. Мітла радісно застрибала по земляної підлозі.

- Розрубати мечем? - Ден подивився на свій браслет та витягнув уперед руку. Але замість меча на його руці лежав ключ, викладений з ромбовидних пластин меншого розміру. Від нього йшло світло, як від маленького ліхтарика.

- Ключ! - разом вигукнули друзі.

- Тепер твоє ім'я – Ден-відкривач, - промовив Гор.

Глава 17

Ключ легко відімкнув двері і знов перетворився на браслет. Друзі опинилися на балконі. Простора квадратна зала була унизу.

- Спочатку все тут оглянемо, потім спустимося вниз, - Ден дістав ручний ліхтарик та почав розглядати все навкруги.

Ден з Ярою зробили теж саме. Всі стіни навкруги були вкриті кам'яними плитами. На деяких з них були візерунки та орнамент. На інших незрозумілий надпис. Гор підійшов до Яри.

- Це рунічне письмо. «...в медь заводі, положи пил в замки... Культова ножа к темені наложа...». Знайти б початок. Де початок усього?

- Подивиться, що внизу! - звернувся до них Ден.

Вони підійшли до перил балкона та направили світло ліхтариків вниз. По центру підлоги знаходилося коло, в середині якого знаходився знак з трьох переплетених ліній. Далі –

більше коло з двох спіралей, як і на великому камені у дворі замку. Замість невідомих символів з кам'яних книг, були інші.

- Знов руни. Вісімнадцять основних рун. По шість у кожному сегменті.
- Потрібно вниз спуститись, - Ден почав діставати мотузку з рюкзака.
- Ні. Спочатку я зверху все роздивлюсь. Замало світла. В тебе, раптово, папіру з олівцем нема? - запитав Гор.
- В мене все є, - Ден дістав блокнот з ручкою.
- Ще одна є? - Денис дістав другу, а Гор відірвав декілька листків. - Яра, замальовуй те, що знаходиться на цих стінах. Знизу ми вже не роздивимося.

Мітла, тим часом, повільно літала вздовж стін, мов прочитуючи все написане. Раптово стало світліше.

- Смолоскипи на колонах, - Ден стояв біля однієї з чотирьох. - Зараз інші підпалю.

Тепер зала була вся освітлена і можна було розгледіти все повністю, а не частково.

- Скільки ж часу знадобилося, щоб все це викласти? - у захваті вигукнув Гор.
- А мені цікаво, скільки часу знадобиться, щоб все це прочитати? - вимовила Яра, продовжуючи перемальовувати рисунки, викарбувані на стінах.
- Не будь песимістом. В кінці кінців, саме з тебе все почалося, - Ден закріплював мотузку на одній з колон. – Якби не ти, ми б зараз грілися на сонці біля річки, як всі. А зараз ми, мабуть, передовий загін людства і від нас залежить доля майбутнього, - хлопець почав спускатися вниз. - І наші імена будуть записані у Залі Слави Храму Аркони, - він стрибнув на підлогу. - І казки про хороброго Дена, мудрого Гора та... та цілеспрямовану Яру будуть розповідати дітям. Тут теж все у надписах.
- Ми можемо витратити час і нічого не знайти, - песимістичний настрій не покидав дівчинку.
- Якщо не наступну книгу, але шлях до неї ми обов'язково знайдемо.

Раптом мітла почала стрибати біля Яри.

- Ну що тобі? - мітла показувала, щоб вона слідувала за нею.

Яра перейшла на протилежну сторону балкона, який було розташовано по периметру зали. Прямо посередині стіни знаходився той же самий малюнок, як і на манускрипті.

- Гор, йди подивися.
- «Крада Алтарь положи Сила Істок Рок Єсть Вітер дає Опора Перун несе».
- Ну і як це розуміти? - спитала Яра, а мітла тим часом вже стрибала біля іншого надпису.
- «Суть життя по колу веде Світло з'єднає замок відімкне», - прочитав Гор. - Як це все поєднати? Ось питання. Спускаємось вниз.

По черзі, спочатку Яра, потім Гор, вони спустились на мотузці на підлогу зали. Він почав ходити навколо орнаменту на підлозі.

- Може краще звернутися за допомогою до моєї бабусі, вона все ж таки має знатися на рунах, - звернулася Яра до Дениса.

- Здатися. Ніколи, - Гор стояв біля однієї зі стін, поруч висла мітла. Разом вони перейшли до іншої. Так обішли по колу та повернулися до орнаменту у центрі.

- Він так може захопитися, що може довіку тут сидіти та розшифровувати написане, - прошепотіла Яра Денису.

- Пані, я все чую. Ви не вірите в мої здібності? Вісімнадцять рун і дев'ять. Вісімнадцять на дев'ять – два. По дві руни на кожній стіні. Крада Алтарь.

На протилежному боці Сила Істок. Далі інші. Вісім. А де ж дев'ятий? - Гор ходив навколо малюнку. Мітла летіла позаду нього. - Де дев'ятий? - Гор сів на підлогу, продовжуючи дивитись на малюнок. Потім ліг на спину, дивлячись на стелю.

- Давайте, ще поспимо, - Яра почала нервувати. Ден штовхнув її ліктем. Вона зробила теж саме у відповідь.

- Звісно! Третій Світ! Небо! - Гор підскочив. - Так, Яра, вставай тут, - хлопець схопив її за руку та підвів до потрібного йому місця. - Ден, вставай біля сусідньої стіни по центру. Увімкніть ліхтарі.

- Тобі що, мало світла? - спитала Яра.

- Роби, як він говорить, - звернувся до неї Ден.

- А може в мене світлобоязнь, а може я хочу додому повернутися живою, а може...

- Яра, зараз не час вмикати паніку. Просто зроби те, що треба.

- Треба, - повторила Яра і увімкнула ліхтар на голові.

- Другий теж, - звернувся до неї Гор. – Зараз, Яра, спрямуй світло на цей знак. Ден, посунься трохи. Інший ліхтар на той, що поруч з Деном. Ден, зроби теж саме і світи на знаки на протилежних стінах.

- І що? - спитала Яра, коли вони з Деном зробили потрібне і нічого не сталося.

- А ось що, - відповів Гор і спрямував світло свого ручного ліхтаря на стелю.

Кам'яний орнамент на підлозі почав рухатися. Руни поверталися по колу у різних напрямках і прямо посередині зали з'явилися кругові сходи вниз.

- Ми не куди не йдемо, - вимовила Яра. - Ми повертаємось сюди з дорослими.

- Поглянь що внизу! - Ден з Гором вже стояли біля краю сходинок.

Коли Яра підійшла до них, то побачила, що внизу, на мармуровому виступі, лежить потрібна їм книга.

- Хапаємо та тікаємо, - весело вигукнув Гор.

- Я вас тут почекаю.

- Ми не можемо розділитися, - звернувся до неї Ден. - Або ми разом спускаємось та забираємо книгу, або повернемося згодом, але невідомо, чи знайдемо ми її на тому ж самому місці.

- Гаразд, - промовила Яра і почала спускатися першою.

За нею, поруч з інших боків, хлопці. Мітла була позаду. У повній тиші вони дісталися самого низу. Яра мовчки дивилася на книгу.

- Бери, - перервав тишу Ден.

Як тільки Яра торкнулася книги, здійнявся вітер, який підхопив всіх трьох та мітлу.

Глава 18

- Де це ми? - спитав Гор, побачивши місце, де вони опинилися.

Навкруги все було сірого кольору. Де небо? Де простір? Вони, начебто, були затиснуті у невідомому сірому вимірі, який мав безкінечне продовження і одночасно був стиснутим. Раптом Гор видав вигук здивування та підстрибнув на місті. Хлопець, з острахом в очах, дивився собі під ноги. Коли Яра перевела свій погляд вниз, вона також голосно вигукнула та трошки посунулася. Гор стояв на величезному синьому монстрі. Точніше, на чомусь прозорому, куди він був вмурований. Grimasa відчаю застигла на його обличчі. Коли Яра погледіла собі під ноги, настала її черга стрибати від здивування. Вони з Деном стояли на зелено-сірій істоті, яка поєднувала у собі риси комахи та людини.

- Це що – кунцкамера? Або галерея всесвітніх мешканців? - спитав Гор, а Ден тим часом почав ходити по прозорій поверхні та роздивлятися.

Його супутники зробили теж саме. Кого тут тільки не було: дивовижні монстри, яких не можна було собі уявити, різних кольорів та різних розмірів, люди-велетні, медуза-чоловік, люди у одягах різних епох.

- Цікаво, хто їх сюди запроторив? - вголос промовив своє питання Ден.
- Вони, випадково, не оживуть? - вимовив Гор. - А то однією кам'яною книгою ми від цієї банди не відіб'ємося.

Між деякими персонажами було багато простору, мов пустоти не були заповнені і чекали на своїх мешканців.

- Ми повинні його звільнити, - промовила Яра над кимось.

Хлопці в мить підбігли до неї. Яра стояла над величезним малахитовим Драконом.

- Ти що, здуріла? - вигукнув Гор. - Він нас живцем спалить! Може їх не дарма сюди запроторили. Може вони повинні тут знаходитись!

- Ти знаєш, де ми перебуваємо? - звернувся до неї Ден.

- Часова в'язниця, - Яра продовжувала вдивлятись в розкриті очі дракона. Чомусь вона була впевнена у своєї відповіді.

- Ось, ви себе чуєте, пані, в'язниця? Отже, вони повинні тут знаходитись. Ноги в руки і вшиваємось звідси, поки самі у пастку не потрапили, - Гор погледів по сторонам. - Де мітла? Може вона нас звідси винесе?

- Ми повинні його звільнити, - повторила Яра, не відводячи свого погляду.

- Тебе що, загіпнотизували! Та скажи їй, Ден!

Денис в руці замість браслета вже тримав меча. Він з силою устроїв його у прозору поверхню.

- Ні! - встиг вигукнути Гор.

Але нічого страшного не трапилось. По поверхні прозорого паралелепіпеду розбіглися тріщини і все. Ден намагався витягти свого меча, але той застряг. Всі його намагання звільнити, принаймні меча, були марні. Яра занесла свою руку вгору.

- Камінь жбурнути збираєшся? Віддай мені. Ти його тільки розіб'єш, - Яра мовчки віддала книгу Горі і підняла вгору другу руку. Той погледів на неї, як на божевільну. - А-а.

Танцювати зібралась? Ну, давайте пострибаємо. Може воно і розколеться, - Гор почав стрибати по поверхні.

- Відійди, - звернувся до нього Ден.

Той встиг тільки озирнутися, як Яра почала влучно кидати вогняні шари у те місце, де застряг меч. Гор продовжив стрибати, але вже намагаючись опинитись подалі від вогню.

- Збожеволіти! От це китайський феєрверк! Ден, Ти таке бачив?

Той не встиг відповісти, як тріщини на поверхні почали розширюватися. Замість прозорого паралелепіпеду утворилася пустота, а над ними висівся величезний дракон з розкритими крилами. Його шкіра була малахітового кольору. Друзі ще не встигли щось зрозуміти, як вже були у бібліотеці Астарта.

- Ніколи не могла б собі уявити, що моїми рятівниками будуть діти. Моя велика вам вдячність та моя вічна прихильність. Як звати моїх рятівників? - Драконниця, а це була саме вона, зменшилася у розмірах і зручно розташувала своє тіло біля кам'яного столу.

- Яра, Ден та Гор, - всіх по черзі представила Яра.

- Я впізнаю цей запах. Отже, нащадки Веллегарда, Мейронда та Едвінділа знов разом. Час настав. Який зараз рік?

- Дві тисячі вісімнадцятий, - відповіла Яра. - А як ваше ім'я?

- Ім'я? - перепитала Драконниця.

- Хто такі Веллегард, Мейронд та Едвінділ? - запитав Ден.

- Це ви залишили нам засідку, щоб ми потрапили до часової в'язниці? - в свою чергу спитав Гор.

- Не всі разом. Який зараз еон?

- Що таке еон? - перепитав Гор.

- Зараз двадцять перше сторіччя, - додала Яра.

- Знов? Отже, люди не знають скільки еонів вони існують на землі. Гарна робота, - Драконниця трохи помовчала. - Моє ім'я Ердганділа Кзаксарвен Фейбундел Аймрутевел і ще далі. Але для вас – Ердга. Людською мовою моє повне ім'я довго вимовляти. Отже, ви ті, хто збирає колись роз'єднанні послання.

- Книги – це послання?! - вигукнув Гор. - Кому?

- Звісно, людству. І не тільки. Скільки частин замка ви вже маєте?

- Три, - відповіла Яра, а Гор поклав на стіл книгу-камінь.

- Замка? - здивувались хлопці.

- Чотири, - Драконниця зробила помах крилом і на столі лежала ще одна книга. - Я зберігала дві частини замка. Передбачаючи для себе програш у битві...

- Якої битві? - запитав Ден.

- Я залишила підказку для тих, хто піде по сліду...

- Так кам'яні книги це послання або замок? - спитав Гор.

- Закодований замок. Про це краще вам поговорити з Астартом. Я відчуваю голод. Час відправитись на полювання.

- Але вас швидко знайдуть, якщо почнуть зникати великі тварини або свійська худоба, - звернулася до неї Яра.

- Я не збираюсь полювати у забороненій реальності. На цій планеті багато вимірів зі смачною їжею. Ще побачимось, - і щезла.

* * *

- Я також відчув коливання простору, - відповів чоловік у кріслі зображенню на мапі.
- Який результат пошуків в районі пустелі Наска?
- Ми й досі не знаємо, хто грає на іншому боці. Після інциденту у пустелі, жодного разу не вдалося відстежити слід.
- Книги? - спитав азіат.
- Жодної. Я гадаю, нам слід вирахувати місце, де знаходиться замок, а книги вони самі нам принесуть.

Зображення помовчало.

- Дійти, - вимови азіат і зв'язок перервався.

Глава 19

Замість Драконниці в бібліотеці з'явився Астарт.

- Вітаю, ви здобули дві книги. Це велика вдача.
- А чому Ердга назвала книги частинами замка? - спитала Яра. - Замок від чого?

Тим часом Астарт поклав на стіл інші дві. Гор почав вивчати та порівнювати надписи.

- Ця планета зі всіма її вимірами була закрита.
- Навіщо? - на цей раз запитав Ден.
- Людиною легше керувати, якщо вона не знає, ким є і якою Силою володіє. Доступ до Знання було перекрито. Дехто вибрав шлях збереження та переказу. Дехто віддав перевагу життю по новим правилам, бо так легше. Не багатьом вдавалося зазирнути за Межу. Кожну епоху проводиться винищення носіїв Знання. Багато з них замовчали, щоб зберегти свою кров. Але ніхто не в змозі зупинити Космічний Вітер. Він почав рухатися в іншому напрямку і це активувало світло у спіралях ДНК людини. У людства, як й у жителів всіх вимірів планети з'явився шанс прокинутися та звільнитися від панування Сірої Раси.
- А якщо люди не захочуть прокидатися? - запитала Яра.
- Але ми повинні використати цей шанс, відкрити реальність, а потім будемо міркувати, що робити, - рішуче вимовив Ден.
- А може спочатку вирішити, як діяти далі. Бо відкривши замок, ми дамо можливість і протилежній стороні отримати підтримку, - протиставила свою думку Яра. – Може, краще нічого не відкривати. Зібрати книги, а потім згуртувати свої сили. А як драконіди,

рептілоїди та інші сюди проникають? - звернулася вона вже до Астарта.

- Всі, хто знаходився у реальності на момент закриття, тут і залишився, продовжував жити і розвиватися, як і всі існуючі раси.

- Кожен сам вирішує – пройти мимо бібліотеки або зайти всередину, - Гор увесь час прислухався до розмови, - але двері повинні бути відчинені.

Усмішка торкнулася очей Астарта.

- І де нам шукати решту та скільки часу ми маємо? - запитала Яра. Безліч почуттів вирувало у душі дівчинки і Астарт це бачив.

- «Поспішай повільно». Так, начебто, говорить прислів'я.

- Повертаємось до дому, - промовила вона у відповідь. - Завтра буде новий день.

Вдома у бабусі Мірни смачно пахло пирогами. Друзі поспішили до кухні.

- Сідай за стіл, передовий загін людства, - з посмішкою скомандувала господиня оселі. Ден з Гором переглянулися. Вона що, все чула?

- Тільки зараз зрозумів, як я зголоднів, - Гор вже простяг руку до тарілки з пиріжками.

- Спочатку руки вимити треба, - Фуркоша зістрибнув з підвіконня на стілець. - Правила гігієни ще не відмінили.

- Як вдома: «Мий руки, прибери у кімнаті...». Ніяких тобі аплодисментів або – «Які ви молодці», - Гор насупився. - Де у вас ванна кімната?

- Телебачення ми запросити не можемо, - бабуся дістала з печі ще один протвінь. - А пиріжки – це мої аплодисменти для вас. До речі, по дорозі до дому я зустріла твоїх батьків, Гор. Вони хвилювалися, що тебе довго немає. Я розповіла, що у моїй коморі ви старі речі розбираєте. Тож, вони відповіли, що тебе тепер з нашого будинку ніякою мітлою не виметеш.

- Саме так, - відповів той.

- Ну і куди далі? - запитав Ден, коли всі сіли за стіл.

- В мене ніяких припущень. Може головний дешифрувальник старовинної писемності відповідь, - Яра погледіла на Гора.

- Я скажу, - Гор одночасно їв пиріжок, - я скажу, що потрібні інші книги знайти.

- А чому саме ми шукаємо ці книги? Чому дорослі не беруть участь у пошуках? - у Яри було багато питань до бабусі.

- Дорослі не сидять, склавши руки, - бабуся розлила молоко по чашках. Дехто робить все можливе, щоб відвернути увагу. Інші держать кордон під наглядом, відстежують переміщення протилежної сили, ведуть спостереження, - у цей момент в кімнату влетіла мітла. - Навіть мітла свою роботу виконує.

Мітла облетіла стіл та встала біля печі.

- Це яку? - спитав Ден.

- Сліди замітала, - відповів кіт, - вона це гарно вміє.

- Ще Геля цікавилася, куди ви весь час зникаєте, - продовжила бабуся.
- О, ця риба-причепа, - буркнув Гор.
- Може інколи звичайне дитяче життя треба згадати, - бабуся погледіла у бік онуки.
- Треба. Знов ТРЕБА. Що таке Треба? - звернулася вона до бабусі.
- У Треби багато значень. Одне з них – три Сили, Три Ба.
- Од же, Баба-Яга має дві Сили?
- Скоріш, вона знавець двох Сил. Йде серединним шляхом.
- І може скористатись обома? - це вже спитав Денис.
- Може. Але, досягши рівня Яги, бачиш, яким Шляхом йде людина. І тоді вже можеш або допомогти, або відпустити з Миром на всі Чотири Сторони.
- Якось все заплутано. Може підкажете, куди нам рухатися далі? - Гор витер серветкою руки.
- Згадайте, що ви звичайні діти.
- І все? - знов спитав Гор.
- Так, це моя вам підказка, - у бабусиних очах мерехтіли веселі іскорки.
- О це так підказка, - розчаровано вимовив Гор, коли бабуся Мірна вийшла. - Що будемо робити? - звернувся він вже до друзів.
- Будемо звичайними дітьми. Завтра йдемо на річку, - відповів Ден.

Глава 20

Наступного дня всі зібралися біля річки. Останньою приїхала Гелька.

- Ви куди зникли? - звернулася до трійці.
- Бабуся дозволила Гору у своїй коморі старі речі розібрати, - за всіх відповіла Яра.
- Тепер він у вас оселиться, - почали кепкувати діти. - Можете прямо там і ліжко поставити, - кожен хотів щось своє додати. —Тепер ви свого домашнього Горинича маєте. Дивіться, щоб він нічого не спалив.

Гор мовчки слухав та роздягався.

- Хто перший у воду? - вигукнув він та, звісно, першим там і опинився.

Це перервало насмішки і через мить всі були у воді. Згодом, Яра помітила, що Геля сидить на березі. Вона вийшла та сіла біля неї.

- Ти чого купитися не йдеш?

- Щось нема бажання, - Гелька теребила конверт у руках.
- Що це в тебе?
- Так, нічого. Моя старша сестра зараз у одному парку екскурсоводом працює. Матуся попросили знімки зробити.
- Можна глянути?
- Так, звичайно, - Геля віддала конверт.

Яра почала переглядати фото. На них була красива дівчина на фоні різноманітних квітучих кущів та дерев. Потім знімки самого парку.

- Не може бути, - тихо вимовила вона, пильно вдивляючись у одне з них. Відклала його та почала швидко перегортати інші. Зупинилася на другому.
- Можна я ці два знімки на деякий час візьму? - звернулась Яра до Гелі.
- Звісно. Можеш їх собі забрати. Я ще надрукую.
- Дякую.

Спочатку Яра ледь стримувалась, щоб не розповісти про несподівану підказку, але згодом, ігри та насолода літом затягнули її у свій вир і вона забула про події, у центрі яких опинилася. Вже на перехресті, коли було потрібно повертати до свого будинку, Яра віддала знімки хлопцям.

- Погляньте. Я гадаю це вас зацікавить, - запропонувала вона їм.
- Гарзд, - відповів Денис, - дома переглянемо.

Він поклав фото до свого рюкзака. Всі розїхалися по своїм хатам. Але не встигла Яра переодягтись та розкласти речі, як мітла, яка весь час кружляла по дому, повернулася на своє місто біля комори.

- До нас знов гості. Не дім, а прохідний двір, - Фуркоша зробив оберт навколо себе та знов зручно влігся на печі.

Роздався стук і, не дожидаючись запрошення, двері відчинилися та увійшли Ден з Гором. Мітла вже літала навколо хлопців.

- Може їм тут ліжка поставити? Все одно, як до себе до дому ходять, - невдоволено фиркнув кіт.
- Мені, будь ласка, у коморі поставте, - Гор поклав фото на стіл, а Фуркоша знов фиркнув.
- Завтра зранку їдемо у Львів, - тим часом промовив Денис. - Подивись, що ми в інтернеті знайшли, - Денис почав листати картинки на планшеті. - Виявляється, на Знесенні, де зараз знаходиться

Регіональний Ландшафтний Парк, існував великий комплекс під назвою Світовидове поле...

- А як ми туди добиратись будемо? - перервала хлопця Яра.
- Мій дід відвезе. Слухай далі, - спробував продовжити той.
- Отже, на цей раз, мітлу я не зможу з собою взяти?
- Чому ні, - відповів Гор. Ти ж по селу з мітлою ходила. От й до Львова бери. Якщо хтось причепиться, розповіси, що це фамільна реліквія та ти без неї ніяк не можеш.
- Подумають, що ти трохи не сповна розуму та й залишать у спокою.
- На цей раз мітлу доведеться залишити.

Мітла, мов образившись на слова Дениса, відлетіла до кутка біля комори.

- Одна справа – по лісу на ній ганяти...
- Що! Чому я цього не бачив?! - вигукнув Гор.
- Або по селу ходити, - продовжив Денис. - Але, наступного разу обов'язково візьмемо.

Мітла знов була біля столу.

- Слушайте далі. Світовидове поле – це був один з центрів всіх Калік. У Львові і досі існує Каліча гора. У відомих історичних джерелах дуже мало згадується про калік. Але у одному з Кахтирів мого діда говориться, що силою вони володіли неймовірною. Від слова їхнього людина могла або впасти замертво, або піднятися здоровою. Кожен мав дерев'яну палицю, усередину якої був залитий заговорений метал. Зрозуміло, як два по два, ніякого збігу не може бути. Ці рослини і дерева не випадково посаджені саме таким знаком. Дивись, - Ден відкрив іншу сторінку на планшеті, - є дуби, яким більш, ніж тисяча років. Замість засохлих рослин, хтось висаджував нові на тому ж самому місці. І, ось ця точка всередині не камінь, а стародавній колодязь.
- Колодязь? - одночасно перепитали Гор та Яра.
- Саме так, достайменно не відомо, у якому році він був побудований. Різні джерела вказують на різні дати.
- А чим тебе цей колодязь зацікавив? - Яра збільшила фото колодязя на планшеті. - Звичайний старовинний колодязь.
- Тобі, як онуці чаклунки...
- Баби-Яги, - виправила Яра.
- Гаразд, Баби-Яги, якщо тобі так більше подобається, - продовжив Денис. - Ти повинна знати, що всі колодязі – це мости між вимірами.
- Отже, цього разу, ми у колодязь стрибати будемо? Супер! - Гор був у захваті.
- Я зовсім інше мав на увазі, - перервав хвилю захоплення Гора Ден. - Все це вказує, що ми обов'язково повинні пригледітись до цього місця.
- Сподіваюсь, все пройде спокійно, - висловила надію Яра.
- Надія вмирає останньою! - оптимізм Гора ніколи його не покидав.
- Нас буде четверо. Дід – це велика перевага на нашому боці, - додав Ден.

- Вперед, до нових пригод! - вигукнув Гор, вставши на весь зріст на стільці.
- І до нових несподіваних знайомств, - з розумінням неминучого промовила Яра.

Глава 21

Ще ранкові сутінки огортали все навкруги, коли машина діда Деміда з хлопцями вїхала на подвір'я бабусі Мірни. Гор дрімав на задньому сидінні машини. Він ледь розплющив очі, щоб привітати Яру і знов заснув.

- Його нервова система – ідеальна, - констатував Денис. Хлопець сидів попереду. - Нервуеш?
- Трохи.

Бабуся і дід Дениса розмовляли біля капоту.

- Все забуваю подякувати тобі за те, що звалилась на мене у лісі.
- Нема за що.

Дверцята машини відкрилися і дід сів за руль.

- Ну що, рушаємо? - спитав він, поглядаючи на дітей.
- Вдачі, - побажала їм бабуся.
- І прибуде з нами Сила, - сонно промовив Гор вислів з відомого фільму «Зоряні Війни» та знов тихо засопів.

Всі переглянулися та посміхнулись.

- Саме так. І прибуде з нами Сила, - повторив дід Демід і машина рушила з міста.

Дорогою всі, окрім Гора, розповідали жартівливі випадки зі свого життя. Гор прокинувся, коли машина зупинилася біля входу у парк.

- Ви прямуйте до потрібного місця, - звернувся до дітей дід Демід. - А я навіщу одного свого знайомого та згодом приєднаюсь до вас.

Рухаючись по мапі парку, яку придбали на вході, діти дібрались до кола дубів. Вони стояли на невеликій височині і, мов задумливі патріархи, дрімали в очікуванні. Разом друзі підійшли до колодязю. Гор з Денисом заглянули у глиб.

- Вода, - у голосі Гора звучало розчарування.

- Тож стрибати у колодязь ти вже не хочеш? - запитав Ден.

У цей час Яру зовсім не цікавили ця споруда з минулого. Вона чула стук серця. Точніше кількох, але одне билосся гучніше за інші. Яра обернулася і зрозуміла, що чує серцебиття дубів. Дівчинка попрямувала до того, кого чула сильніше. Вона торкнулася кори патріарха. Розкреслений глибокими зморшками, вкритий мохом, він дихав теплом. Розлогі віти, мов шолом, висилися над стовбуром. Мільйони електричних молоточків почали стукати по її долоні. Яра обійшла навкруги могутнього дерева, не відриваючи руки. Потім сіла біля нього, прислонилася спиною і почала дихати в унісон з ним.

Я чекав цього. Вони прийшли. Але я не очікував, що це будуть діти. Коло прийняло їх. Я спостерігав за ними здалека. Дівчинка розмовляла з одним із старійшин, хлопців зацікавив прохід. Вони вже були готові окликнути дівчинку. Цього не можна робити зараз – розмова ще не завершилась.

- Я сподіваюсь, освіжитися крижаною водою ви не збираєтесь? - я вийшов з тіні дерев та підійшов до хлопців.

Ті різко обернулись на несподіваний для них звук мого голосу. Мої очі посміхалися – рухатися нечутно я вмю.

- Та ні, - відповів один з них. На руці іншого був браслет. Я впізнав його. Багато імен він мав, але ім'я Винищувач мені більш до вподоби. - Ще не дуже спекотно, - додав володар Винищувача.

- Чим привабила вас ця давня споруда?

- А ви щось можете нам розповісти? - сторожова система володаря Винищувача працювала у режимі пошуку, але не вказувала на тривогу. Заспокоювати співрозмовника я теж вмю.

- Я науковий співробітник цього парку, тож мені відомо про нього все. До речі, мене звати Єгор.

- А мене Гор, - весело вигукнув перший.

- Майже тезки, - промовив я та перевів погляд на іншого.

- Ви сказали, що знаєте про парк все, - Ден не збирався говорити своє ім'я незнайомцю. - Здається, дах над колодязем було зроблено набагато пізніше, ніж основну споруду.

- Саме так. Під час Другої Світової Війни він був пошкоджений. Тож його демонтували та звели інший.

- А де знаходяться частини первісного даху? - запитав той, що представився Гором.
- У сховищі, як і решта цінних речей.
- А ми можемо поглянути на ці речі? - запитав другий.
- Доступ до сховища навіть не всі співробітники парку мають. А чим саме вас зацікавив старий дах колодязя?
- Там повинно бути... - почав Гор, але володар Винищувача його перервав.
- Нас цікавить не тільки дах. Хотілося б оглянути щось інше, окрім чудових дерев цього парку.

Розмова Яри та одного з патріархів ще продовжувалася. Не тільки слова, а й картини вставали перед її зором. Завдяки відчуттям дерева, Яра могла чути та бачити, що відбувалося далеко за межами цієї місцевості. Наближався хтось дуже знайомий. Це – друг. Патріарх знав його ім'я. Навіть ті, які він мав давніш. Яра знала теж. Він відволікав дітей, щоб ті не завадили бесіді. Розмова ще не закінчилася, але Яра знала, що час повертатися. Вона знала, куди рухатися далі. Вона ще повернеться у це коло. І це не обов'язково робити фізично.

- Якби я знав, що саме вас цікавить, може я зміг би зробити перепустку до сховища. Навіть, особисто провести екскурсію для вас.
- А коли саме ви зможете провести для нас особисту екскурсію? - Яра підійшла до друзів і Єгора. Так звали цього молодого чоловіка у цьому житті.
- Я гадаю, що наприкінці робочого дня буде зручніше. Тоді нас ніхто не буде відволікати.
- Офіційно парк закривається о сьомій годині, але я закінчую в п'ять.
- Тож домовилися, о п'ятій годині біля входу, - Яра простягнула відкриту долоню Єгору.

Глава 22

- Ти що, йому довіряєш? - спитав Ден, коли Єгор залишив їх.
- Та нормальний чувак. Проведе нас куди нам потрібно, - Гор, як завжди, був позитивно налаштований.
- Він один з Калік, про яких йдеться у Кахтирі твого діда.
- Що?! Ти впевнена? Вони й досі існують?
- Не зникли ж характерники, відьми, чаклунки, маги різних рівнів, магичні місця. Чому ланка Калік повинна зникнути? Чари нікуди не зникали. Але розгледіти та відчути їх і раніш було дано не всім.
- Слухайте, магія, чари, але ж потрібно й їсти. Я такий голодний, що зараз мамонта б з'їв. Може заїдемо у якесь кафе? - шлунок Гора видав характерний звук, мов підтверджуючи

слова господаря.

- Гаразд, час в нас є. Хто за піцу? - Ден перший підняв руку.
- Всі! - Гор одночасно підхопив Ярину руку і здійняв вгору обидві свої руки.

У найближчий піцерії кожний замовив собі піцу за смаком. Хлопці взяли великого розміру, а Яра маленьку.

- Піца, звісно, смачна. Але щоб наїстися потрібно хоча б три або чотири таких з'їсти, промовив Гор, сумно дивлячись на свою спорожнілу тарілку. - Тут неподалік один веселий ресторанчик є. «Катівня» називається.
- Як? - перепросила Яра.
- Катівня, - замість Гора відповів Ден.
- Саме так, - підтвердив Гор. - Там різноманітні знаряддя катування зібране.
- А м'ясо готують з тих, кого замордували? - спробувала пошуткувати Яра.
- Не цікавився, - Гор почухав лоба. - В тебе є вороги? - звернувся він до Яри.
- Начебто нема.
- Наступного разу, якщо з'являться, запрошуй поїхати з нами. Спочатку ми їх закатуємо, потім приготуємо. Ну й звісно, з'їмо.
- Все, по конях, - промовив Ден. - Невідомо, що нас чекає попереду.
- Заправимося та відправимося, - додав Гор римою.

Біля входу до ресторанчику дійсно знаходилося багато знарядь катування, але Ярі вони були зовсім не цікаві. Як тільки принесли замовлення до їхнього столу підійшов чоловік років за п'ятдесят.

- Не проти, якщо я за ваш стіл сяду? - не дожидаючись відповіді сів на вільний стілець. Офіціант одразу підійшов до нього. - Як завжди, - сказав незнайомиць.
- Взагалі то, ми проти вашої присутності, - за всіх відповів Гор. - Тут багато вільних столів.
- А мені цей подобається.

Яра відчувала хвилювання, як перед контрольною. «Як перед боєм», - промайнуло в голові.

- Ну, тоді ми сядемо за інший стіл, - промовив Ден і вже збирався зробити це.
- Йому не стіл потрібен, - Яра дивилася прямо в очі незнайомця.
- А що? - здивовано спитав Гор, а Ден тим часом зробив рух головою, мов розминаючи її.
- Розумна дівчинка, - посміхнувся той. - Пропоную дорослі ігри залишити дорослим, а мені віддайте те, що вже зібрали...
- Що?! - обурено спитав Гор. - Та хто ти такий?!
- І тоді, - продовжив незнайомиць, не звертаючи уваги на хлопця, - я можу гарантувати вам щасливе майбутнє.
- А якщо не віддамо? - спитав Гор, а Яра почала відчувати, як серце пульсуючими рухами

штовхає кров по усьому тілу.

- Не кожен зможе витримати, коли на його близьких та друзів почнеться тиск на всіх рівнях, - чоловік говорив, не відриваючи очей від Яри.

Яра усвідомлювала, що цей тип контролює простір навколо них. Вони були мов вирізані з загального життя і розмова відбувалася одночасно в іншому вимірі. Її увагу привернула мапа світу з різнокольоровими відмітками. Незнайомець відчув це і почав стискати простір навколо трійці. Ден повів плечима, намагаючись зменшити тиск, а Гор почав важко дихати. Яра повернула межу на первісну відмітку, але тримати її було важко. У цей же час Ден підвівся, встав поруч з нею та поклав свою руку на її плече. Стало легше, але тиск збільшився вдвічі. Вона вже чула стукіт серця Дениса, а лице Гора зблідніло. Яра взяла хлопця за руку. Той з великим зусиллям піднявся та встав поруч з нею з іншого боку, не відпускаючи її руки. Невідомо, скільки продовжувався цей бій – стіна на стіну. Хвилі тиску йшли одна за одною. Гор тримався з останніх сил. Кожна наступна хвиля була більше за попередню. Кожна могла стати останньою для друзів. «Ні, гад, не візьмеш», - Яра почула Горову думку і у цю ж мить чийсь тихий молитовний шепіт, десь здалека, почав огортати трійцю, додаючи їм сил. Тиск підвисився настільки, що вже Ярі та Денису стало важко дихати. «Я лише краплина у Океані Всесвіту, але кожна краплина має Силу Цілого Океану. Ми не одні у цьому Океані. Нас тримає на руках Великий Дух» – Яра відчула, як вона, маленька краплина, зливається з Великим Океаном і рухається одночасно з ним. Величезна хвиля піднялася позаду трьох маленьких краплин. Вона накопила та встала на одній лінії з дітьми. Плеч-о-пліч, з обох боків, поруч з ними стояли люди. Хтось з них був вдягнутий у військову форму різних часів, інші у обладунки. Дехто у простий одяг, другі у дорогі шати. Хвиля зі хвилиєю зустрілися. Хвиля Світлого Війська була сильніше. Голова незнайомця хитнулася назад, як від удару в груди. Тиск зник. Незнайомець дивився на Яру. Хлопці ще стояли з обох боків поруч з нею. Гор дихав, як після забігу на довгу дистанцію. Незнайомець зім'яв серветку, яка лежала поруч та кинув її на середину стола.

- Тримайте емоції під контролем, - звернувся до нього Гор, важко дихаючи.

Той перевів погляд на хлопця.

- Я тебе запам'ятав, - незнайомець підвівся.

- Я тебе – також, - не остався у боргу Гор.

Глава 23

На мапі світу з'явилося обличчя азіата.

- На іншому боці грають діти, - відповів власник кабінету на німе питання арійця.
- Ти здобув книги?
- Дівчинка має надзвичайно потужну силу. Мені довелося ретируватися.
- Як твої пси змогли прогледіти це. Отже, пошук носіїв ведеться сторіччями. Вони втрачають нюх.
- Я перевіряв особисто: її родина дуже давно не потрапляла у коло нашої уваги, тому і була викреслена з головного списку.
- Не повинно бути головних та другорядних списків. Сплячий ген може активуватися у будь-яку мить. Хто інші?
- За родиною одного з них завжди ведеться спостереження. Родовід другого ніколи не привертав нашу увагу – слабка ланка.
- Він витримав твій тиск. Слабка ланка може виявитися краплиною, яка змінить рівновагу.
- Я відіслав далі. Вони взяли слід.

Як тільки зв'язок було припинено, на столі з'явилося голографічне зображення драконіда.

- Засідка готова, - звернувся азіат до зображення. - Якщо вони не справляться самі – надійшли допомогу.

* * *

- Я гадав, Ден його своїм мечем порубає, або ти, Яра, величезний феєрверк влаштуєш, - почав Гор, коли незнайомиць вийшов. Одночасно він почав їсти. - Я вже вирішив, що нам гаплик. Мене мов лимон вичавлювало. Навіть не знаю, зможу я таке витримати ще раз, - апетит йому ніщо не могло зіпсувати. - Це ще не все на сьогодні, - Ден також почав їсти. - Потрібно підкріпитися. Їжа ще тепла. Скоштуй, - звернувся він вже до Яри.
- Я не можу це їсти, мені потрібно до дубів.
- Чай будеш? - спитав Денис і одночасно підняв руку, привертаючи увагу офіціанта. Той вмить вже був біля їхнього столу.
- Чай, - промовив Ден.
- Зелений. Без цукру, - додала Яра.
- В нас є мед, - звернувся до неї офіціант. Яра кивком голови підтвердила згоду.
- Фрукти їй потрібні, - тарілка у Гора вже наполовину була порожня.
- Є фруктовий салат.

Яра знов кивнула на знак згоди.

- Можна я твою порцію з'їм, - звернувся до Яри Гор, коли офіціант направився до барної стійки.
- Розділимо по-братськи, - Ден взяв Ярину тарілку та половину порції переклав на свою тарілку.

Коли вони знов були на території парку та вже прямували до потрібного їм місця, Яра раптом зупинилася.

- Ви відчуваєте, щось не так, щось не правильно.
- Та все гаразд, - як завжди оптимістично промовив Гор. - Що тут не правильно?
- Відвідувачів нема, - Ден озирнувся навколо.
- Птахи не співають, - додала Яра.

Дійсно, навкруги стояла гнітюча тиша.

- Мерщій, до галявини, - вигукнув Ден.

Але за першим поворотом на них чекали.

- Назад! До воріт! - скомандував Ден, але позаду також були дали.
- Гор, тримайся між нами, - у руках Дена вже виблискував меч. - Яра, контролюй свій розворот.

Ден з Ярою розвернулись спинами один до одного. Кожен тримав свою сферу оборони. Яра не стала чекати, поки дали наблизяться. Вона почала знищувати їх вогняними кулями. Денис не став вибігати вперед, а чекав зближення, щоб не відкрити Ярину спину. Коли у дівчинки зникав перший ряд далів, виникав новий. Мов десь, позаду ворогів був портал, з якого виходили все нові й нові.

Як завжди, допомога прийшла несподівано. Темна тінь мелькнула поміж дерев. Чоловік з довгою палицею у сірому балахоні почав допомагати Денису.

- Відступаємо в бік колодязя! Яра, тримай їх на відстані! - вигукнув той.

Всі троє перешикувалися в одну лінію. Гор позаду. Яра знищувала дальніх. Ден зі своїм помічником тих, хто просунувся ближче. Так, не швидко, але впевнено, вони

пересувались до галявини. Вже поблизу колодязя, чоловік відволікся та зробив круговий рух палицею над отвором.

- Стрибайте у колодязь! - знов віддав наказ чоловік.

- Що?! - здивовано спитав Гор.

Чоловік не став відповідати. Він відхилив декілька ударів та вільною рукою закинув хлопця у колодязь. Дену не треба було повторювати двічі. Він сам стрибнув у глибину.

- Яра, ти наступна! Я закрию прохід!

Яра летіла недовго. Як тільки вода зімкнулася над її головою, вона опинилася вже у знайомому приміщенні. Розмовляли драконід та чоловік у чорному плащі.

- Засідка готова, - промовив драконід.

- Ти впевнений?

- Вість зі Сходу, - відповів той.

Чоловік зробив нервовий рух рукою. Рукав плаща трохи посунувся та відкрив браслет на руці. Серце Яри стиснулося. «Не може бути!» - ця думка заповонила її розум.

- Не може бути, - прошепотіла вона, коли опритомнила.

- Може, може! - весело вигукнув Гор. -- Поглянь, я сухий! Та і ти теж.

- Це ти вже вдруге втрачаєш свідомість, коли занурюєшся у воду, - промовив до неї Ден.

Яра відчувала, що лежить на теплій від сонця траві. Над нею блакитне небо. Обличчя Гора, Деніса та Єгора, а це був саме він, склонилися над нею.

Глава 24

Яра повільно сіла. Прямо перед нею знаходився колодязь.

- Ми що, нікуди не стрибали? - запитала вона.

- Стрибали, стрибали, - знов повторив Гор.

У Яри був такий пригнічений настрій, що зовсім не хотілось щось вияснити.

- Так, дітки, плани змінилися. Назад ми повернутися не можемо. Тому будемо чекати допомоги у цьому вимірі і вість про рішення наради, - звернувся Єгор до трійці. - Якщо я відкрию прохід з цієї сторони, сюди полізуть сірі з допомогою. Якщо повернемося – нас будуть чекати. В обох варіантах самі ми не відіб'ємось. Тим більш, цей вимір кінцева точка пошуків для всіх.

- Як це? - одночасно запитали хлопці.

- Ви більше не зможете вести свій пошук. Зараз ви, мов запеленговані цілі. У будь-якому місці вашої появи – за вами прийдуть. Потаємні місця, у яких знаходяться інші частини, повинні залишитись потаємними. Тим більш, для протилежної сторони.

- А як же книги-камені?

- Інші частини вам принесуть їх хранителі. Але може так статися, що не всі. Дві частини вважаються загубленими.

- І звідки прийде допомога, якщо прохід закрито? - Ден, який весь час сидів біля Яри, підвівся і заглянув у колодязь.

- Потрапити у цей вимір можна іншим шляхом. Нам потрібно ще до нього дійти.

Вирушили у бік гори, яка висилася над всією місцевістю. Через декілька годин вони дісталися ліса біля підніжжя. Єгор направився у глиб ліса, а друзі всілися біля дерев.

- Я б зараз літр води випив, - сказав Гор, втираючи піт з обличчя.

- Може тут, десь поблизу, якесь джерело є. Як Єгор повернеться – спитаємо, - додав Ден.

- Він як раз по воду і пішов, - промовила Яра, яка теж відчувала спрагу. - Йому знайома ця місцевість.

- Може він знає, де їжу дістати? Треба було твою порцію з собою взяти, - ці слова Гора нікого не здивували, про його апетит ходили легенди, хоча ніхто не розумів, як все це в нього вміщується.

Невдовзі повернувся Єгор з великим керамічним глеком повним води. Всі по черзі утамували спрагу.

- Ще б стільки, - промовив Гор, втираючи губи.

- Згодом відправимось до джерела, а зараз де кого почекаємо.

Ден з Гором вирішили дослідити все навколо. Яра відмовилась приєднатися до них, посилаючись на втому. Єгор пішов з хлопцями. Незважаючи на те, що вона тільки напилася води, відчувала Яра себе спорожнілою. Вона й досі не пришла до тями від побаченого. Одна думка про ймовірність такого, стискала її серце. Дівчинка відчула теплу хвилю і присутність когось рідного. Відкривши очі, Яра побачила Астарта, який

сидів біля неї. Вона кинулась йому на груди та розридалась. Сльози, які дівчинка стримувала весь час, полилися без зупинки. Коли потік розпачу почав сякнути, вона знов прошепотіла:

- Не може бути... Цього не може бути, - повторила Яра вже більш впевнено, дивлячись в очі Астарта.

- Ти побачила щось неприємне для себе? - запитав він її. Яра у відповідь кивнула головою.

- Твій розум свідчить про одне, але що говорить твоє серце?

- Цього не може бути.

- Віра – це те, що дає всім надію та впевненість у майбутньому. Ми повинні прислухатись до розуму, а йти за серцем.

Присутність Астарта та можливість відпустити розпач, заспокоїли Яру. Повернувшись, хлопці побачили заплакане обличчя подружки, але не стали нічого питати. Разом, всі попрямували до джерела. Тільки всі знов напилися та вмилися, як з-за ближніх дерев вийшов дід Дениса із загonom чоловіків та юнаків. Єгор привітався з усіма, як з давніми знайомими. Потім всі привіталися з дітьми.

- Гей, мала. Говорять, ти тут головна, - звернувся до Яри один з юнаків.

- Гей, малий, - тут же відповів Гор, - тікай, поки живий.

Всі навколо засміялися. Яра та хлопці стояли, оточені новими прибульцями та поки не розуміли, що відбувається.

- Бачиш, Сашко, які в неї охоронці. Тримайся подалі, а то відлупцюють, - звернувся до Сашка один з юнаків.

- Охорона кажете. Гарзд, ще повоюємо, - Сашко зробив рух рукою, мов віддаючи салют.

- Чого це він назвав тебе головною? І з якої причини аврал? - звернувся до Яри Гор, як тільки загін прибулих розійшовся. З друзями залишився тільки дід Дениса.

- Що відбувається? - запитав Ден у нього.

- Згодом все дізнається. Яра, вибач, - звернувся він тільки до дівчинки. - Мені треба на деякий час хлопців забрати.

- Нічого, мені навіть хочеться зараз побути на одинці.

Дід Демід, його загін та хлопці вирушили у глибокий ліс. Яра підійшла до джерела та сіла на траву біля нього. Вона бачила своє відображення у воді. Легкі брижі пробігали по ньому. Раптом, відображення почало зникати, а замість її обличчя з'явилася картина кола з книг-каменів, а всередині лежала людина. Це була вона! Цівка крові повільно текла з її носа. Потім і ця картина змінилася, і вже перед нею було зоряне небо, але не земне. Це вона знала напевно. Це було небо чогось невідомого. І знов її відображення. Коли Яра усвідомила побачене, вона відсахнулась. «Кожен має декілька варіантів майбутнього.

Може це тільки один з них. Так говорив Астарт», - спробувала вона заспокоїти саму себе. З того боку лісу, куди пішли хлопці, вийшов вже знайомий їй чоловік у білому плащі, з очами кольору льоду, за ним жінка з зеленим волоссям, одягнута у малахітове вбрання. Далі йшла бабуся з тим, кого вона так довго не бачила.

Глава 25

- Мамо! - кинулася вона до найріднішої людини.

Яра знов не стримала сльози, вони все котились та котились.

- Яринка, дівчинка моя, я з тобою. Все гаразд.
- Де тато? - запитала вона, коли потік сліз почав поволі стихати.
- Він затримується. Не хочеш привітатися?

Дівчинка погледіла у бік незнайомих, продовжуючи обіймати матусю.

- Добрий день.
- Вона не впізнає нас, - з посмішкою промовив чоловік у білому.
- Вас я пам'ятаю. Ви допомогли нам у пустелі.
- Я Сарвендел.

Яра уважніше погледіла на чоловіка і перевела погляд на жінку.

- Ердга? - не впевнено спитала вона.
- Чому нам не потрібно вже самим збирати всі частини?
- З-за того, що протилежна сторона знає, хто пошуковці, загальний план дій змінився. Тож чекаємо на рішення наради, - відповів Астарт.
- Але ви ж вже знаєте, яке рішення вони ухвалять, - Яра скоріш стверджувала, ніж питала. І вона побачила мовчазну відповідь у очах присутніх.

Тим часом повернулися хлопці, дід Демід та його загін. Обличчя всіх були серйозні. За ними йшли троє у білих плащах та ще два загони, у яких були і чоловіки, і жінки.

- Все має відбутися сьогодні, - сказав один з тих, що був у білому плащі. - Готується повне закриття цього виміру, тож ми не можемо бути впевненими, що зможемо повернутися сюди найближчим часом. Протилежна сторона хоче взяти під повний контроль цей прохід, тож доведеться прийняти бій. Зараз Гор покаже тобі, як складаються книги, - звернувся він вже тільки до Яри. Тобі потрібно буде віднести їх у Храм.

- Який Храм?! - запитав Гор.

- Розставити у вірному порядку та відкрити браму, - продовжив чоловік. - У цьому вимірі знаходиться священна Аркона – Храм Всіх Богів, - відповів він на питання хлопця.

- А чому саме вона? Вона ж дитина. Чому це не може зробити хтось з нас? - запитала одна з жінок.

- У часи відкритого протистояння, коли протиборча сторона готова була хлинути сюди і взяти все під свій контроль, один з її предків увійшов у Зал Слави та закрив Браму. З того часу ніхто ні зовні, ні з нашого боку не міг пройти крізь неї. Тільки його нащадок зможе відкрити Браму знов.

- Так це можуть зробити хтось з дорослих її Роду, - зробила своє припущення та ж сама жінка.

- Саме її обрала Сила і ніхто не відповість, чому цей вибір саме такий. Тож, наша задача – затримати супротивників, щоб надати можливість Ярі дістатися до Храму.

- В мене нема зброї. Чим я буду битися? - запитав Гор.

- Ти не будеш брати участь у загальній битві. Твоя задача спостерігати з лісу...

- Що?! - обурено вигукнув хлопець. - Я не слабак! Я не буду сидіти у кущах, як дівчисько!

- Твоя задача спостерігати з лісу за ходом битви. Якщо Яру спіткає невдача, а ми програємо, - при цих словах серце Яри стислося, - ти закриєш обидва проходи.

Чоловік повернувся до стоячого позаду нього. Той дав йому палицю, схожу на ту, що мав Єгор. - Ти вже пройшов обряд посвяти...

- Коли?! - знов перебив Гор.

- Коли з друзями відправився на пошуки інших книг. Тож, тримай і будь гідним цього посоха, - Гор взяв посох у руки. - Події, у яких ти брав участь та свідком яких став, повинні бути відомими для тих, хто піде за нами.

Глава 26

Гор пояснив Ярі, як вона повинна розташувати книги-камені. Всі сім частин були покладені у сумку, яку вручив їй Сарвендел. Загальна вага всіх книг у цій сумці чомусь не відчувалась. Яра розуміла, що вже час вирушати, але всі мов когось ще чекали. І вона

теж. До неї підійшов Астарт.

- Все буде так, як повинно, - промовив він.

- Ти бачив? - Астарт у відповідь кивнув головою. - Так моторошно, коли розумієш, що все це в останнє. Невже немає іншого шляху?

- Шлях завжди один. Навіть, якщо ми вибираємо інший.

Раптом Яра відчула, що серед всіх пробігла хвиля збудження. Яра озирнулася. Вона побачила того, кого так чекала. Татуся. Але він був не один, поруч з ним стояли драконіди. Її видіння підтвердились, але зараз він був без чорного плаща і їй було все одно, з ким він. Вона не стрималась та кинулась до нього. Як маленька Яра стрибнула татусю на руки. Вона знов розплакалась. Їй було все одно, що це бачать інші.

- Ну ж бо, Яра, я з тобою.

- Ти з драконідами? - запитала вона в татуся, не підіймаючи голову.

- Ні, - Яра відчула, що татусь посміхається. - Це вони з нами.

Яра підняла голову та подивилась йому в очі.

- Не всі драконіди проти нас. Є ті, хто на нашому боці.

Яра відчула велике полегшення від цих слів та знов міцно обійняла тата. Той опустил доньку на землю і почав вітатися з усіма. Яра не відпускала його руки і весь час, як маленька, ходила з ним. Тримаючи обох батьків за руки, вона разом з усіма дійшла до того місця, де вони повинні були розстатися. У далені виднілася сіро-зелена маса, яка весь час рухалась. Вона міцно-міцно обійняла батьків. Якби вона хотіла повернути час назад, напевно, вона б ніколи не увійшла у комору та не відчиняла б скриню. Напевно, вони б завжди були разом.

- Я ще потанцюю на твоєму весіллі, - посміхаючись, промовив він до неї.

Настав час йти до Аркону. Останнім до неї підійшов Ден.

- Не дрейф. Все буде гаразд.

Яра у відповідь лише кивнула головою. І все. Вона пішла уперед. Спочатку все було спокійно, аж раптом вона наштотхнулася на стіну. Перед нею нічого не було. Вона все ясно бачила далеко попереду, але невидима стіна не давала пройти далі. Яра почала давити на стіну і та у відповідь, мов желе, пропустила її, і вона відчула стискання навколо себе. Її тиснуло так, що могло вичавить все з середини. Яра спробувала двинутись назад, але не виходило. «Тільки вперед», - виникла думка. Поволі, як слимак,

вона просувалась далі. І коли вже майже не було сил рухатись далі, прозоре стискаюче желе виштовхнуло її, мов виплюнуло. Стоячи навколішках, Яра часто дихала. Тільки зараз зрозуміла, що майже не дихала усередині желе. Після того, як віддихалась, вона піднялася. Якби вона знала, що буде далі, то постояла б так довше. Здійнявся такий сильний вітер, який підняв у повітря пісок та землю. Яра не бачила нічого перед собою. Маленькі частинки піску та землі боляче шкрябали відкриту шкіру. Знов стало важко дихати, бо все, що літало у повітрі, потрапляло до носа. Прикриваючи обличчя руками, вона почала просуватися далі. Це було не легше, ніж протискуватися скрізь желе. Кожен крок коштував величезного зусилля. Вітер зник так же раптово, як і виник. Вона знов мала невеличку перерву. Все тіло горіло від маленьких подряпин. Той одяг, що був на ній, ніяк не захистив її. Відчувалась біль, як від мільйонів порізів тонкими лезами. Яра лягла на землю, але як тільки її шкіра торкнулася землі, біль став сильнішим. Тож, вона сіла. Зараз вона не квапилась піднятися, бо вже розуміла, що знов доведеться з чимось зіткнутися. Попереду висилися стіни Аркони. Яра обережно піднялася в очікуванні нового протистояння, але ні – навколо було спокійно. Вона взялася за ручку сумки, щоб повісити її на плече. Що це? Сумка стала така важка, начебто туди запхали слона. Її начебто приклеїли до ґрунту. Тільки не зараз, коли пройти залишилось не так вже багато. Після багатьох зусиль їй вдалося трохи посунути сумку. «Як раз до Нового року дістанусь. Буде всім подарунок», - подумала Яра. Спочатку вона вперто тягнула сумку, але натуга, яку їй довелося прикладати для цього, зовсім знесилила її. Яра сіла навколішки біля сумки та розридалась. «Я більше не можу, я більше не можу», - знов і знов повторювала вона. Коли потік сліз вичерпався, Яра піднялася і почала знов тягнути сумку до стін Храму. «Я дійду, я дійду», - на цей раз промовляла вона до самої себе. Невідомо, скільки часу їй на це знадобилося, але як тільки її рука торкнулась сходинок Храму, вага сумки зникла. Вона не відчувала ні білю, ні радощів, а тільки полегшення, що дійшла. Стоячи вже біля високих дверей, Яра погледіла туди, звідки почався її шлях. Сполохи світла мерехтіли на горизонті. Там билися ті, кого вона так любила, ті, хто надіявся на неї. Вона рішуче відчинила двері. Велика зала була перед нею. Великі статуї стояли вздовж стін. Нема часу розглядати. Коло по центру – її ціль. Поруч з колом лежала забута кимось палиця, схожа на ті, що мали Єгор та Гор. Дві книги-камені вже стояли на своїх місцях одна проти другої. Яра почала розставляти інші у тому порядку, як їй показав Гор. Всі частини були на своїх місцях, але нічого не відбулося. Що робити далі, їй ніхто не сказав і ніякої зачіпки або підказки. Поки вона гадала, що робити далі, темний вихор виник біля дверей. З нього вийшов чоловік азійської зовнішності.

- Не роби цього, - звернувся він до неї.
- Чому ні? - спитала вона у відповідь, а рука сама по собі потягнулась до палиці.
- Давай залишимо все, як є. Кому потрібен твій подвиг, твоя жертва?
- Людству.
- Ти ж розумна дівчинка. Людству потрібні тільки розваги і кожному свої.
- Вони такі, бо ви їх такими зростили для своїх потреб.

Очі азіата стали ще вужчі. Несподівано в його руках з'явився хлист, яким він наніс удар. Яра хоч і очікувала чогось подібного, але трохи запізнилась із захистом і хлист розсік шкіру на її плечі. Азіат почав безперервно наносити удари. Вона захищалася, як могла, але інколи хлист діставався цілі та залишав болючі розрізи. Так само несподівано він почав кидати вогняні кулі. Відбиватися стало важче. Яра не одразу змогла використати свою здібність. Поратись одночасно двома руками вона могла набагато гірше свого супротивника. Вона не наступала – тільки оборонялась. На обличчі азіата була зарозуміла посмішка переможця. Яра не встигла відбити чергову кулю. Вона боляче ударила в груди і відкинула її на стіну. Після зіткнення зі стіною Яра майже втратила свідомість. Азіат підійшов до неї. Вона майже не дихала. Цівка крови потекла з її носа. Вони дивились в очі один одному. Яра розуміла, що це кінець. Кінець усьому. Азіат теж. Вона закрила очі. Чоловік розвернувся та підійшов до кола. Це була його помилка. У цю мить, десь далеко у своїй кімнаті біля ікони, почала молитися дівчинка з волоссям мишачого кольору. З кожним звуком, з кожним словом, життя по краплині почало повертатись до Яри. Вона розплющила очі. Азіат вже встиг скласти три книги у сумку. Яра відчувала, як молитовні слова течуть по її руці. Вона зібрала їх у долоню та жбурнула вогняний шар. Азіат завмер, відчувши зміни, але не встиг відхилитися. Від удару вогняного шару в спину, той впав нерухомо посеред кола. Його тіло розсипалось в прах. Вітер, який залетів у відкриті двері розвіяв залишки у повітрі. Зробивши зусилля, від якого відчула сильний біль у тілі, Яра спробувала піднятись. Це їй не вдалось. Тоді, навколішках, вона дісталась кола. Спираючись на одну із кам'яних частин, вона піднялась та увійшла у коло. Після того, як остання частина зайняла своє місце, Яра навколішках поповзла до середини. Як тільки закривавлена долоня торкнулась центру кола, величезний стовбур Світла виштовхнув її. Коли свідомість повернулась до Яри, вона зрозуміла, що знаходиться посеред зоряного неба. Дві величезні постаті з довгими посохами у сірих плащах були перед нею. Вони не звертали на дівчинку уваги. Різнокольорові кулі більш цікавили їх. Яра пригледілась до куль. У кожній був свій вимір, своє життя. Праворуч від неї знаходився Зоряний Міст. Вона зрозуміла, якщо вона пройде по ньому, вона стане, як ці велетні! Вона зможе також гратися кулями і створювати свої Світи. Такі, де не буде болю та обману. Де повага до життя буде головною.

Глава 27

Одна думка і вона вже на початку Зоряного Мосту. Треба тільки перейти на інший бік. Вона вже була на середині, коли невеличка пульсація світла привернула її увагу. Там, далеко внизу, тепла хвиля ішла від маленької блакитної зірки. У великій споруді чоловік сидів на підлозі і тримав тіло дівчинки на руках. Він гойдався з сторони в сторону. Сльози

котились по його обличчю.

- Доню, повернись. Благаю, повернись, - весь час повторював він.

Біля стіни жінка, намагаючись не закричати від болю, обома руками затулила собі рота. Інша, літня жінка обійняла її. Літній чоловік обійняв двох хлопців.

- Цього не може бути, цього не може бути. Вона не така, - говорив один з них. Дві магичні істоти, яких там звали драконами, намагались стримати хвилю відчаю, яка охопила всіх присутніх. Дівчинка з волоссям мишачого кольору продовжувала молитися у своєї кімнаті. Яра погледіла вздовж Зоряного Моста. Холод жде її попереду, якщо вона пройде його. І таке тепло чекає на блакитній зірці.

- Я повертаюсь, - промовила вона.

Яра відкрила очі і відчула колючу щоку татуся.

- Тато, тобі треба поголитися. Ти дуже колючий.

Той завмер та трохи відринув, щоб погледіти у обличчя дочки. Ще не вірячи своїм очам, він продовжував вдивлятися.

- Ти повернулась? - невпевнено запитав він.

Яра посміхнулась йому у відповідь. Той міцно стиснув її.

- Ти мене задушиш, - промовила вона до нього.

- Яринка, дівчинка. Ти з нами. Дякувати Богу, ти з нами, - матуся була вже поруч та притисла Ярину долоню до своїх грудей. Всі присутні обступили родину. Татусь підвівся, тримаючи Яру на руках.

- Ми повертаємось, - сказав він голосно і звук цих слів огорнув залу.

* * *

Два дні Яра провела у ліжку. Хлопці зранку були вже у бабусиному будинку. Ден, як і вона, мав поранення. Тому теж був у бинтах.

- Наступного разу ви мене у кущі не відправите, - говорив Гор.
- Наступний раз не скоро відбудеться, - промовив Фуркоша.
- З такою охороною і татусь не потрібен, - посміхався тато до неї.

Через два дні вони втрьох пішли прогулятися до річки, всі діти вмить обступили трійцю.

- Де ви пропали? Що трапилось? - лунало з різних сторін.
- Маршрутка, у якій ми їхали, потрапила у аварію, - за всіх відповів Гор.
- А ти чому тоді цілий, без ушкоджень?
- Я з іншого боку сидів. А Яра біля вікна, тож їй більше дісталось.
- А де Геля? - запитала Яра. - Чомусь я її не бачу.
- Вона майже весь час дома. Малює щось.

Наступного дня всі зібрались у домі бабусі. Тут був Єгор та дехто з тих, хто був у загоні діда Деміда. Їх чекав Астарт. Роздався стук, двері відчинились і увійшла Геля.

- Знов ця риба-причепа, - прошепотів Гор.

Обличчя дівчинки зблідло. Біль і розпач з'явилися на її обличчі. Яра підбігла до неї.

- Геля, заходь. Ми саме на тебе чекали,- звернулась вона до дівчинки.

Геля простягнула малюнок Ярі. Вона подивилась на нього. На малюнку була дівчинка на Зоряному Мосту. Яра подивилась на Гелю.

- Ти можеш бачити крізь простір? Дякую тобі, - Яра обійняла Гелю. - Дякую тобі. - Знайомтесь, - звернулась вона до всіх присутніх, - це – невидимий воїн.
- Воїн? Невидимий? - перепитав Гор. - Як це?
- Ну все. Всі в зборі. Відправляємось, - сказала бабуся.
- Ти не хвилюйся, - звернулась Яра до Гелі, - тримай мене міцно за руку.

Всі опинились на терасі дома Астарта. Він привітався з усіма, приділив особливу увагу Гелі.

- Я буду дуже радий, якщо одна з твоїх картин буде прикрашати мою галерею.

Геля зашарілась від цих слів.

- Оберіть, яку забажаєте.
- Право вибору залишаю автору.

Коли всі зібрались за святковим столом, Яра попросила трошки уваги. Вона розповіла всім про участь Гелі у битві. Батьки подякували Гелі, а всі привітали її з посвятою, хоч вона ще не розуміла, з якою. Після насолоди святковим обідом, кожен скористався нагодою поспілкуватись один з одним. Не так часто випадає можливість зібратися всім разом. До Яри підходило багато дорослих. Геля осталась на самоті. Вона підійшла до перил тераси. Яра приєдналась до неї.

- Знаєш, в мене весь час відчуття, що все це сон, - промовила Геля.
- Це реальність. Інша реальність.

Раптом, два величезних дракона, білий та малахітовий, з'явилися у повітрі прямо перед дівчатами. Геля завмерла від страху.

- Ну що, покатаємось? - запитав Ден, сидячи на Сарвенделі.
- Геля, стули рота, та сідай на Ердгу, - додав Гор з-за спини Деніса.
- Зараз ми спустимось, - відповіла Яра.

Внизу Геля не відразу наважилась наблизиться до Ердгі. Потім вона торкнулась шкіри на її передній лапі.

- Ну ж бо, Геля, я також ніколи не літала на драконах, - Яра вже сиділа верхи, - залазь.

Це була незабутня пригода.

* * *

Залишок літа пробіг майже непомітно. Нові друзі провели його, як звичайні діти, і використовували можливість відвідати нових знайомих. Настав час Ярі їхати додому. Друзі зібрались на подвір'ї бабусі.

- Якщо наступного літа не приїдеш, ми самі до тебе припхаємось, - промовив Гор.
- А чого чекати літа? Приїжджайте восени, на канікулах. Геля зупиниться у Яри, Гор в мене, - відказав Деніс.
- Звісно! Чого літа чекати? Слухайте, я читав що у Києві, під Лисою Горою, якісь таємні

ходи є, - у захваті почав Гор.

- Ні, ніяких Лисих Гір. Ми будемо ходити на всі прем'єри, відвідаємо виставу «Вартові Мрій», будемо кататися на ковзанах, сходимо в Аквапарк. Що там в нас ще є? - звернулась вона до Дениса. -

Взагалі, у нас будуть звичайні канікули.

- Згода, згода! - Геля захопала у долоні і почала підстрибувати на місці.

- Теж варіант, - погодився Гор.

Всі четверо обійняли один одного за плечі та з'єднали голови.

- Тож, до зв'язку у скайпі та зустрічі восени, - додав Ден.

Яра сіла у машину. Вона дивилась крізь вікно на тих, з ким несподівано звела її доля. Яра приложила розкриту долоню до скла, посилаючи теплу хвилю. Друзі здійняли свої долоні, посилаючи зворотню силу у відповідь.

Як гарно, що ти не один у Світі.

Як гарно мати тих, хто завжди підтримає тебе.

Як гарно повертатись туди, де тебе люблять.

Я обов'язково повернусь сюди...